

PANORAMA - GEILLUSTREERD - WEEKBLAD -

No. 42

1e Jaargang

15 April 1914

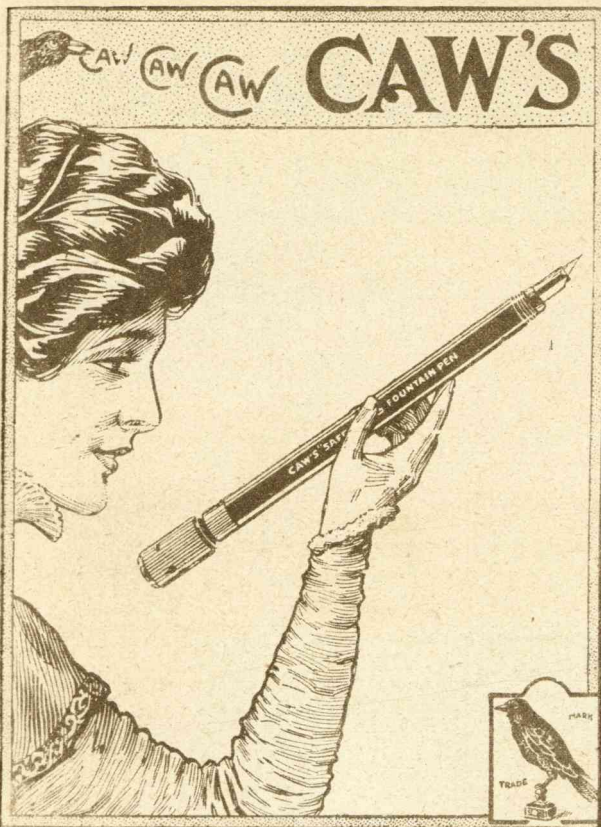

(Zie pag. 5)

VAN DE ZEEUWSCHE KANT.

(Foto Argus)

10 Cent ; 20 Centiemen A. W. Sijthoff's Uitgevers-Maatschappij, Leiden

CAW's VULPENHOUDER IS DE BESTE.

Verkrijgbaar bij iederen Boekhandelaar, alle
Perry-magazijnen en de Importeurs

Blikman & Sartorius,

Rokin 17,

Amsterdam.

Stoom Meubel- en Beddenfabriek J. Baptist Valleggia - Amsterdam

MAGAZIJNEN:
SINGEL 428, 430, 432.
OPGERICHT 1851.

SLAAPKAMER-
AMEUBLEMENTEN.
PAARDENHAAR- EN
KAPOK-MATRASSEN.
GEGARNEERDE
WIEGEN. ::
WOLLEN EN DONZEN
DEKENS. :: DIVANS.

CATALOGUS OP AANVRAAG

MENTHE

LA PLUS
FINE MARQUE

VERTE

EN VENTE
PARTOUT

COINTREAU

Royal Worcester & Bon Ton Corsets.

De NIEUWE MODELLEN volgen de natuurlijke lijnen van het lichaam en geven
een GRACIEUS, EENVOUDIG FIGUUR zonder weerga.

GEGARANDEERD VOOR PASVORM, KWALITEIT EN AFWERKING.

De NIEUWE MODELLEN in alle prijzen, vanaf **f 3.25** tot **f 25.—**.

VERKRIJGBAAR IN DE VOLGENDE PLAATSEN:

A'dam, Magaz. „De Bijen-
korf“, Damrak.
Tel. 6068 en 2639.
-- Royal Corset Store,
Kalverstr. 194, Tel. 9969.
-- A la Taille Elegante,
Utrechtschestr. 58 T. 3921.
Aalten, J. Leerink.
Amersfoort, Laurens J.
Luyck.
Alkmaar, B.W.G. Lienesch.
Almelo, J. C. Heemann.
Apeldoorn, Magazijn de
Nouveautés.
Arnhem, A. Bastiaanse.
Assen, A. van der Laan.
Beverwijk, Wed. J. M.
Schippers-Majoor.
Bergen-op-Zoom, Derwig
v. Genk.
Bolsward, B. J. Zantman.
Boskoop, Gebr. v. d. Geur.
Breda, J. A. Joosen.
Burg-Telexel, M. Kuip.
Bussum, „Au Bon Marché“,
K. W. Tobias.
Culemborg, „De Kleine
Kapel“.
Coevorden, Bulthuis—
Smeeman.
Delft, H. Revermann.
Deventer, H. & L. Elfrink.
Doetinchem, G. Rutten—
Hilferink.
Dordrecht, C. Hiensch.
Ede, A. Kloosterboer.
Eindhoven, Gez. Peeters.
Enkhuizen, B. Ph. Frese.
Enschede, A. J. Weller.
Goes, N.V. voorh. F. Q. C.
den Hollander.
Gorinchem, J. A. Polak.
Gouda, H. C. Werning.
Groningen, Corset Royal,
Heerestraat 104.

Den Haag, A. Bastiaanse,
Piet Heinstr. 92.
Haarlem, F. Wisbrun &
Liffmann.
Harderwijk, H. Dirksen Mzn.
Harlingen, N. Kruisweg.
Heerlen, V. Spaetgens—
Verheggen.
Heerenveen, J. H. Leefma.
Den Helder, H. Spruit.
Helmond, J. A. Hattink.
Hengelo (O.), H. B. Bonke.
's-Hertogenbosch, Taverne
& De Meere.
Hilversum, A. Vlaanderen.
-- K. Thijssen & Co.
Hoorn, S. I. De Vries.
Kampen, Magaz. „De Vlijt“,
Joh. Kalter.
Koog a. d. Zaan, Jb. Carbaat
Leeuwarden, A. Joosten
& Co.
Leiden, Beuzemaker & Co.
Lisse, E. Tissing.
Lochem, A. van der Heide,
firma M. Gorter.
Maastricht, C. Janssen,
Markt.
Meppel, „De Kleine Kapel“,
Sch. Goldsteen.
Middelburg, H. Meijer.
Nijmegen, Firma Wed. Has-
pels, Burchtstraat 16-18.
Telefoon 163.
Oosterhout, Jan Oomen.
Oudenbosch, W. Willemsen.
Oude Pekela, M. Polak
Zonen.
Oudshoorn, Fa. Niekirk &
v. d. Boom.
Roermond, P. Hensen
Smitshuijzen.
Rosendaal, Mals. Schul Srs.
Rotterdam, H. Spruyt v.
Rietschoten, Hoogstr. 268.

Schagen, J. H. Schene.
Schiedam, J. G. Jacobs.
Sittard, H. S. Jaspers—
Coenen.
Sneek, Gebr. van Bergen.
Steenwijk, Mathijs
v. Goor.
Terborg, D. Gantvoort
J.G.zn.
Terneuzen, H. M. Voer-
man—De Pauw.
Tiel, Gebr. Levy.
Tilburg, R. Gerrits-Smits.
Utrecht, A. Bastiaanse.
Venlo, Gez. v. d. Grinten.
Veendam, Doornbosch & Co.
Vlaardingen, Blum & Van
Hattum.
Vlissingen, Au Bon Marché.
Fa. A. de Marcas.
Waalwijk, F. L. Rath.
-- G. Verkade.
Wageningen, F. W. Wessels.
Weesp, Wed. F. Wierper.
Weert, Frans van de Laar.
Wildervank, D. M. de Leve.
Winschoten, T. de Vrieze.
Woerden, D. Engel.
Wormerveer, Wed. W.
Bakker.
IJmuiden, M. G. van Praag.
Zaandam, Magazijn „De
Modegids“.
Zaltbommel, J. B. J. Zoet-
mulder.
Zandvoort, Ant. Bakels.
Zeist, A. Wijnands, Mag.
De Kroon.
Zierikzee, J. H. Heimbach.
Zutphen, Christ. Gruyters.
Zwolle, J. J. v. Oostveen.

ADJUSTO,

het ideaal Corset voor forsche en
corpulente dames,

model 609, als afbeelding. Juist uitge-
komen. Van achteren met elastiek-geeren.
Van voren met verstelbare trekbanden,
waardoor de omvang der heupen van 3
tot 12 cM. verminderd wordt. Onmisbaar
voor grotere figuren.

In prima grijs en wit contil, gegarneerd
met solide broderie, **f 10.—**.

In prima écru-leder-satin, voor het eerst
uitgebracht, **f 12.50.**

WEIGERT IEDERE NAMAAK.

De nieuwe Prachtcatalogus is thans verschenen.
Franco op aanvraag aan de Firma

ALEX ISRAËLS, 64 Keizersgracht, AMSTERDAM.

3-MACHINES IN ÉÉN

SWEeper-VAC.

Origineele, Eenige Vacuum-Veger ter wereld
met verbonden — **completen** — Rol-Schuier.
(Niet enkel een aangehechten borstel).

Stofzuiger en Rol-Schuier zijn elk afzonderlijk bruik-
baar of in combinatie.

De SWEeper-VAC. is wereld-beroemd om mechanisch-
volmaakte constructie, fijnste materiaal, gemakkelijke
behandeling en krachtige werking. Zuigt minstens
1 kop-vol stof uit schoonste kleed — zelfs NA kloppen of
andere reiniging. Verzamelt alle draden.

Reinigt grondiger dan Electriche machine.

Namaaksels lekken alle, zijn waardeloos.

De SWEeper-VAC. is de **Eenige** „3-in-1“ Vacuum-
Sweeper. Schrijf: „**Echte Sweeper-Vac.**“

Alleen 50 B. Van-der-Takstraat R'dam.

Direkt uit Zwitserland **Schweizer's** Zyde

Vraagt stalen en modeplaten van onze voorjaars- en
zomer-nouveautés voor costumes en blouses: Cré-
pon, Imprimés, Duchesse, Châinés, Crêpe de Chine,
Schweizer Mousseline, etc. vanaf 65 cents per
Meter in zwart, wit, en gekleurd.
Wij leveren uitsluitend gegarandeerd solide
zijden-stoffen direct aan particulieren, franco en
vrij van rechten aan huis.

Schweizer & Co., Luzern H 9 (Zwitserland)

P.J. DE VISSER VAN BLOEMEN

H. J. KREULEN, Kleedermaker

Rokin 40 - AMSTERDAM - Telefoon 3730

Speciaal Engelsche en
- Schotsche Stoffen -

KUNSTHANDEL

ESHER SURREY
HELMSTRAAT 2 - SCHEVENINGEN

TENTOONSTELLING
VAN DE NIEUWSTE WERKEN VAN
SUZE BISSCHOP-ROBERTSON

DAGELIJKS VAN 10-5
ZONDAGS VAN 2-4

N.V. DE PROTECTOR
Dir. G. HILHORST A.Zn.
ZUIDBLAAK 70a - ROTTERDAM

VAN 15 APRIL TOT 15 MEI
DERDE TENTOONSTELLING
VAN SCHILDERIJEN DOOR
AUG. W. VAN VOORDEN
DAGELIJKS VAN 10-5 - ZONDAGS VAN 2-4
TOEGANG VRIJ

Nummer 42

15 April 1914

1ste Jaargang

PANORAMA

GEILLUSTREERD
- WEEKBLAD -

Uitgave van A. W. Sijthoff's Uitgevers-Maatschappij
Redactie en Administratie: Doezastraat 1 - Telefoon 1 - Leiden

Prijs bij nummer-
verkoop 10 cent
België 20 centiem

SCHOONMAAK

De Schoorsteenveger.

Nietwaar, heeren, wij zijn heil, onder, mannen er volmaakt over eens, dat die groote voorjaars-schoonmaak onzer woningen — soms een najaars-schoonmaak 66k nog! — volstrekte onzin is.

Wel hier en ginder! als een huis dag in dag uit behoorlijk schoongehouden wordt, waar moet dan het vuil vandaan komen?

Nu ja, we hebben altijd bij hoog en bij laag volgehouden dat vegen (kuischen zeggen onze Vlaamsche broeders) en stof afnemen eigenlijk niets anders was dan stof verplaatsen, zelfs al werden alle deuren en ven-

sters bij die bewerking opengezet.

Doch laten we het elkander maar bekennen, die bewerking heeft veel van haar betekenis verloren sedert onze dienstboden zich niet langer van boender of veger, doch van een stofzuiger bedienen, tenzij de stofverwijdering worde opgedragen aan een of anderen ondernemer en zijn knechts.

Neen, met dat oude praatje komen we tegenwoordig niet ver meer bij moeder-de-vrouw, gesteld al dat wij bij dit beduidende vraagstuk van de schoonmaak al iets in te brengen hebben. (Niet veel, hè?).

Toegegeven, het is niet plezierig wanneer onze werk-kamer overhoop gehaald wordt en een soort van orde gebracht in den chaotischen toestand waarin wij zoo wel den weg wisten. Want die wanorde was voor ons de orde.

We wisten in het donker een brief, een boek, een brochure te vinden in minder minuten dan een ander er dagen voor noodig zou hebben. Doch als er schoonmaak geweest is, vinden we Zola naast Jean Baptiste Say, Vondel is terechtgekomen tusschen staatkundige brochures, een verhandeling over sport heeft een werk van Mevr. Besant tot buurman gekregen en een bundel reproducties naar Rembrandt zwerft ergens boven op een kast, met een kaart van Java, die aan den wand heeft gehangen, doch waarvan de hangertjes in den schoonmaakstrijd gebleven zijn. Potlooden zijn verdwenen, de aschbak is zoek geraakt. En in de plaats van de geuren van uw pijp is er een lucht van boenwas en zeepsop.

Gij foetert wel even, als elk jaar, maar als uw vrouw, met opgeruimd gelaat, u vraagt of nu alles er niet proper en helder uitziet, dan gunt ge haar een goedkeurend gemompel en bewijst haar de eer van een woord van lof om de frisch gewasschen gordijnen.

Want zóó zijn we. In den grond van de zaak weten wij dat de schoonmaak het onvermijdelijke, het onontkombare is. We hebben zelf schuld. In een vol jaar hebben we onze bureaux, onze lessenaars, hermetisch gesloten gehouden tot we eindelijk verplicht waren, als een failliet, om de sleutels af te geven aan de curator-huisvrouw. En er was heel wat rommel in! Sigarenasch, papier-snippers, gebruikte postzegels die we bewaarden voor iemand wiens naam ons ontgaan is, aantekeningen die reeds lang gediend hebben, afgeloopen abonnementskaarten en de hemel moge weten wat niet al.

Wij bewaarden in onze klerkast oude huisjasjes die niet meer dienen, stroohoeden die geel werden van het liggen, boorden die te nauw werden, dasser die afgedragen waren. Daar moest dan toch ééns een razzia onderhouden worden.

En zoo hebben we de schoonmaak — zonder welke, naar oude traditie, geen behoorlijke Paaschviering mogelijk schijnt — leeren beschouwen als een dier petites misères de la vie, waartegen we telkens weder optornen, maar die we ten slotte aanvaarden omdat er dan toch ook wel eenige bekoring in ligt.

Hoe de Kunst mishandeld wordt.

Zeker, het is niet plezierig te moeten arbeiden en de maaltijden te moeten gebruiken in een kamer zonder gordijnen, waarvan de vensters met witkalk zijn bestreken, voor het inkijken van de burens, waarin de tafel en eenige stoelen het simpele ameublement uitmaken, waaruit alles is weggenomen wat maar schoongemaakt en gepoetst kan worden. Gij heeft om het lot van uw oude Delftsche pullen en borden en slaakt een zucht van verlichting, wanneer ze weer rustig hun plaats hebben op het buffet of aan den wand. Gij voert telkenjare een strijd met uw echtvriendin om wat er al dan niet vernieuwd moet, of er gewit, geveerd moet worden. Maar gij erkent al spoedig, dat zij het ook niet „over den balk gooit”, dat zij elk dubbeltje tweemaal omdraait, dat zij vernieuwingswonderen weet te verrichten met een beperkt crediet — en gij eindigt met te betalen, in het bewustzijn, dat het erger had kunnen zijn.

Behelpen is de boodschap.

Ouderwetsche Glazenwasscherij

Zonneschermen ophangen.

Gij waardeert de zachte schapenvacht, die het oude kleedje voor uw ledikant heeft vervangen. Gij ergert u wel om een witten veeg op de mouw waarmede gij tegen den versch gewitten muur hebt gewreven, maar de blinkende helderheid doet u aangenaam aan.

En als gij wordt uitgenoodigd tot de inspectiereis van den kelder naar den zolder, plaatsen in uw woning die ge maar eens per jaar bezoekt, dan gevoelt ge, al wilt ge het misschien niet erkennen, den adem van verfrissching en verjonging en komt uw woning u voor als toen ge er de trouwe kameraad, die haar jaarlijkschen schoon-

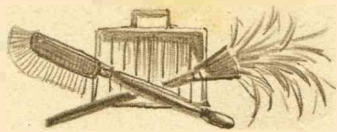
maak-hoogtijd vierde, als uw jonge vrouw binnenbracht.

In den helderen spiegel, waarop jenever en krijt hun werk hebben gedaan, ziet ge nauwelijks meer de grijsende haren om uw slapen. 't Is alsof gij zelf de verjongingskuur hebt ondervonden, alsof er een klein lentewonder aan u geschied is.

Mijne heeren, dat wonder is verricht met stoffer en blik, met spons en zeemlap, met witkalk en boenwas, met zeepoeder en verf.

Gij hebt de wonderdoende fee vlak bij de hand.

Kus haar — en grom niet!

Kleedenkloppen op dak.

BIJNA VERSPEELD. OORSPR. SCHETS VAN M. MURIELS.

Nou is 't uit. Nou heb ik er genoeg van. Dan maar scheiden. Dat is beter dan altijd in onmin te moeten leven" riep Arnold Hoekstra met een driftig gebaar in een stoel neervallend.

„Arnold" zei zijn moeder. „Stel je toch niet zoo driftig aan, vertel me eens...."

„Mij aanstellen? Nee, ik ben driftig... en... vertellen wat moet ik nog vertellen. Dat ze altijd met dien vent, dien Van Wijnen loopt te wandelen? Nou dat heb ik haar gewoon verboden vanmorgen, en toen zei ze: dat ze deed, wat ze wou, terwijl ik van te voren had gezegd, dat mijn geduld ten einde was."

„En wat nu?" vroeg Mevrouw.

„Wel, ik vraag scheiding aan."

„En Annie? Vindt ze het goed?"

„O, ze zei niets. Natuurlijk vindt ze het heel goed. Ze geeft immers geen zier om mij. Hoe heb ik dat toch ooit kunnen denken...."

„Nu — in 't begin — toen jullie pas getrouwd waart, en daarvóór, hield ze wát veel van je, dat kun je niet tegenspreken, maar jongen, was je toen ook niet anders tegen haar dan nu? Denk je er nog wel eens aan, wat haar moeder zei, toen je trouwde; dat je zoo lief en zacht kon zijn, als je maar wou, maar als ze werd getergd, of in haar eer geraakt, was ze heel moeilijk, kon ze wel eens ontèmbaar schijnen. Je moet ook niet vergeten, dat ze altijd wat verwend was thuis — je wist dat toch vooruit en —"

„O ja, ik heb zeker geen geduld genoeg gehad, hè? O, moeder, u weet niet, wat ik heb verdragen maar deze week hoorde ik er buitenshuis over praten en toen heb ik haar gezegd: ik wil niet meer, dat je met Van Wijnen op straat loopt."

„En wat zei ze daarop?"

„Wat ze zei? O, 't maakte mij helsch: dat dit mij niet aanging, omdat ik dan zelf maar eens met haar mee moest gaan, ik die nooit een uur over heb. Maar ze ging weer, ze zag hem in 't park, geloof ik. Toen heb ik gezegd dat 't maar uit moest zijn, dat we maar van elkaar moesten gaan — maar dat ze zich schamen moest voor den kleinen jongen, die later begrijpen zou —"

„Hoe kón je dat zeggen, Arnold. Nu begrijp ik, dat ze er niets tegen zei. Voel je niet, jongen, wat dat voor haar vrouwelijk eergevoel moet zijn geweest, toen jij zóó praatte?"

„Eergevoel? Als ze dat had zou ze niet zoo doen en zichzelf in opspraak brengen."

„Is 't wel zoo erg als je denkt? Me dunkt, Van Wijnen kun je vast vertrouwen. Bovendien is hij je vriend. — Als je aan mij de heele zaak eens overliet, ik zou —"

„Nee moeder. Ik heb 't nou gezegd, en zoo blijft het. Dan had ze me maar moeten gehoorzamen. Geen bemiddeling meer nu. Ik zou me voor mijn vrouw moeten buigen? Dat nooit."

„Eéns heb je 't toch moeten doen, toen je haar vroeg, maar — — je praat nu zoo onzinnig omdat je driftig bent. Als je nadenkt —"

„Ik wil niet meer nadenken, ik heb mijn besluit immers genomen."

„Alleen dan nog een vraag. De jongen, wat zal er met hem gebeuren, hij is pas 3 jaar, denk daar toch aan. Als hij van zijn moeder moest —"

Mevrouw Hoekstra had een gevoelige snaar geraakt bij haar wél koppig-driftigen, maar toch goedhartigen zoon. Hij werd wat bedaarder en zei, met iets weeks in zijn stem: „U weet wel, wat me dat kost, Moeder, maar — den jongen laat ik háár. Mijn rechtvaardigheidsgevoel zegt me, dat het zoo moet — en ik heb me geërgerd, zoo vaak ik het anders zag gebeuren. — Bovendien: al mag zij dan geen goede vrouw voor mij zijn — een goede moeder voor Karel is zij wel. Ik heb haar alléén laten beloven, dat ze hem niet zou leeren, later met haat of verachting zijns vaders naam te noemen."

Mevrouw Hoekstra voelde de tranen in haar oogen branden, toen ze keek naar den jongen man vóór haar, wiens gebogen houding en gefronst voorhoofd meer deden denken aan iemand, die van een lief bezit afstand doet dan aan een die bezig is, een juk af te schudden.

Zij stond op en met zachte hand zijn dik zwart haar wat wegstrijkende, zei ze op meewarigen toon: „Arnold, jongen, je zult er later zooveel spijt van hebben."

„Moeder, asjeblijft niet sentimenteel nu. Dat is, wat ik op 't oogenblik het minst kan verdragen."

Ze schrok van zijn hardheid en zijn strak opeengeklemd lippen ziende, begreep ze pas goed, hoe het hem

ernst was. „O," dacht ze, „als Annie wist, hoe roekeloos ze gespeeld heeft" — want het stond bij Mevrouw Hoekstra vast, dat haar schoondochter nooit bedoeld had haar man van zich te vervreemden en daarom trachtte ze ook van de zaak te redden wat te redden viel.

„Je had ook nooit eens tijd voor je vrouw, Arnold," verweet ze zacht.

„Het was voor haar en Karel toch, dat ik zoo werkte. Had ik dan soms heele dagen met haar moeten gaan wandelen?"

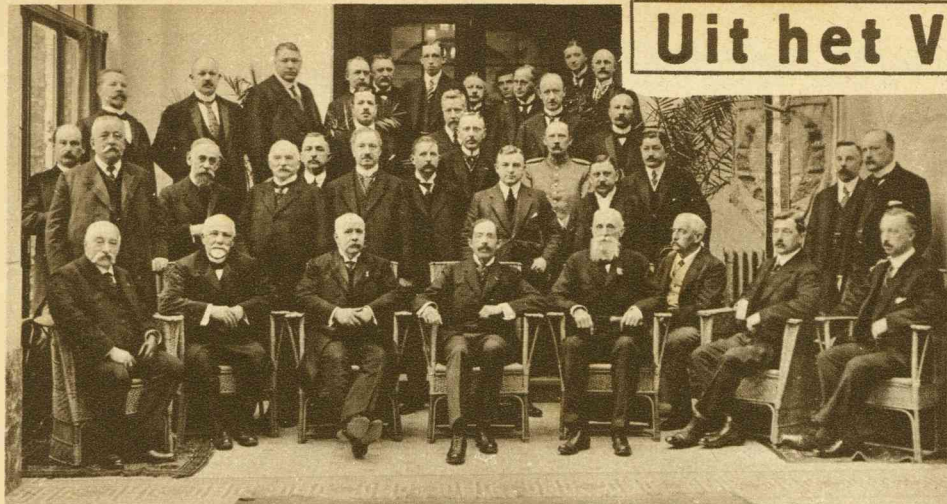
„Luister eens," zei Mevrouw op geheel anderen toon, ziende hoe haar tegenspraak hem prikkelde. „Laten we de zaak eens practisch behandelen. Je zult scheiding aanvragen. De reden is, dat je 't niet met elkaar kunt vinden? Denk je nu, dat je zoo gauw klaar zult zijn en dan 't schandaal hier? En waar blijf jij zoolang? Hier bij mij, in dezelfde stad waar zij woont? Hoor eens: Je zei voor veertien dagen dat je patroon zoo graag wou, dat jij, al was 't maar voor 'n jaar, naar Indië zou gaan in zijn dienst en je dan een prachtig salaris bood. Als je nu eens zei, dat je wou gaan voor een jaar, voor twee jaar — zoolang als je wilt. Annie krijgt in dien tijd geen taal of teeken van je, en jij niet van haar. Dat is evengoed als scheiding, maar minder opzienbarend. Als je dan terugkomt kun je, als je soms beiden spijt had..."

Arnold dacht na. Hij zou dan heel gauw weg kunnen gaan en Annie, als — ja als ze nog van hem hield, zou zwaar genoeg gestraft zijn — maar vooral het laatste argument van zijn moeder woog zwaar, (zonder dat hij 't zich wilde bekennen): als hij eens spijt kreeg, zou hij alles nog ongedaan kunnen maken.

Tien dagen later zat hij op een boot van den Rotterdamschen Lloyd, die hem naar Indië brengen zou. Hij had nog maar enkele koele woorden van afscheid met zijn vrouw gewisseld, en zijzelf had geen enkele poging gedaan om hem terug te houden. Want zij was geen vrouw, die bedelen kon, om wat zij haar recht achtte. Maar toen hij eindelijk, op 't laatste oogenblik haar toch even de hand reikte tot afscheid, bleef haar hand lang in de zijne.

Twee jaar bleef hij in Indië. Maar toen werd het verlangen hem te sterk en op een goeden dag stond hij weer

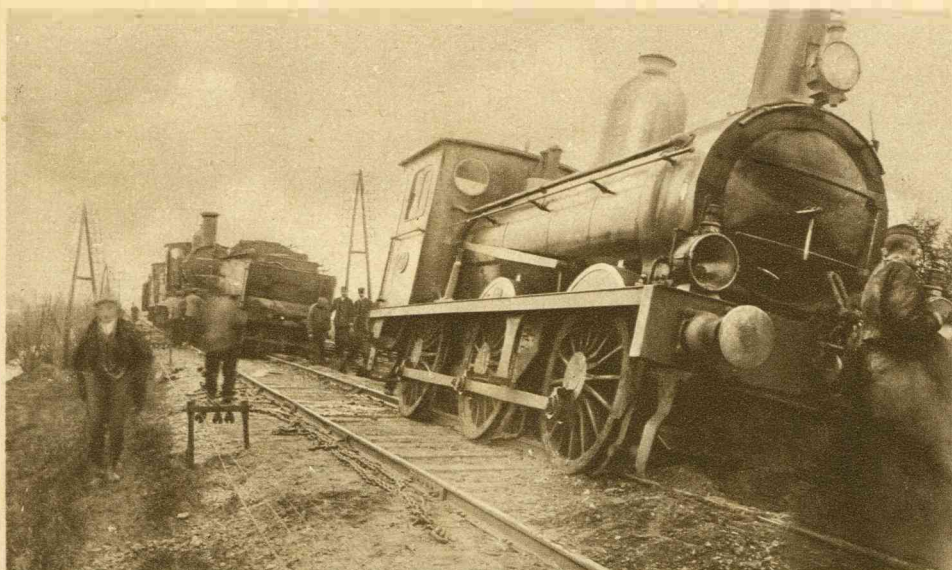
Uit het Volle Leven

KON. SCHERPSCHUTTERS Gilde „OEFENING EN VERMAAK” TE 'S-HAGE.
Het Kon. Scherpschuttersgilde vierde 5 April j.l. zijn 75-jarig jubileum. Wij geven hierboven een foto, vervaardigd tijdens de receptie in het Hotel de Twee Steden; van rechts naar links zittend de Heeren: Lintz, oud lid; van Bergen Henegouwen, ereleid; van den Bergh, Secretaris; de Burgemeester Jhr. Mr. van Karnebeek; Galjaard, President; van Gogh, Penningmeester; Brosch, Commissaris. (foto M. M. Couvée.)

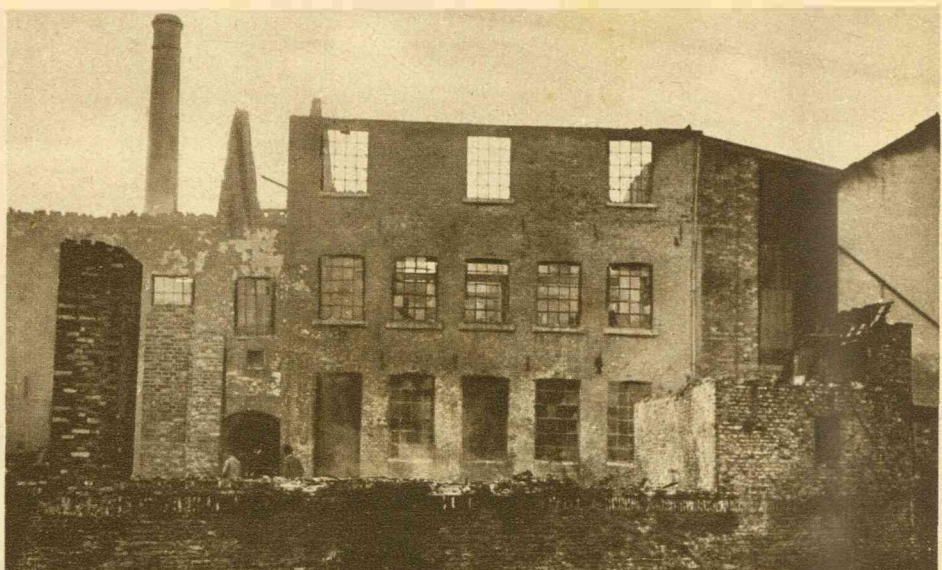

REUNIE NED. MOTORWIELRIJDERSVEREENIGING.
Ter opening van het seizoen heeft bovengenoemde vereniging te Apeldoorn een reunie gehouden, waartoe uit alle oorden des lands deelnemers waren opgekomen. Er waren ruim 200 motorrijwielen en bovendien nog een twintigtal grotere en kleinere wagens.

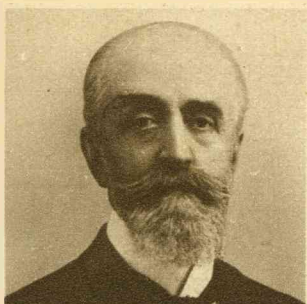
SPOORWEGONGELUK.

Tengevolge van verkeerden wisselstand werden den 4en April bij Halfweg 7 goederenwagens uit de rails geworpen; de locomotief groef zich in het zand. Onze foto geeft een overzicht over de gevolgen van het ongeluk, die gelukkig tot het materiaal beperkt bleven.

BRAND TE MEERSEN - WEERT.

In de papierfabriek van de Gebr. Tielens te Meerssen - Weert heeft de vorige week een reusachtige brand gewoed, waardoor de geheele fabriek is vernield. Een persoon van 60 jaar liet ongelukkigerwijze het leven; 300 werklieden zullen geruimen tijd werkeloos zijn.

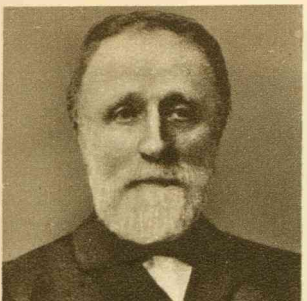

Jhr. P. M. G. VAN FISENNE, oud-lid van de Prov. Staten en de Eerste Kamer is de vorige week op 76-jarigen leeftijd te Rijswijk overleden.

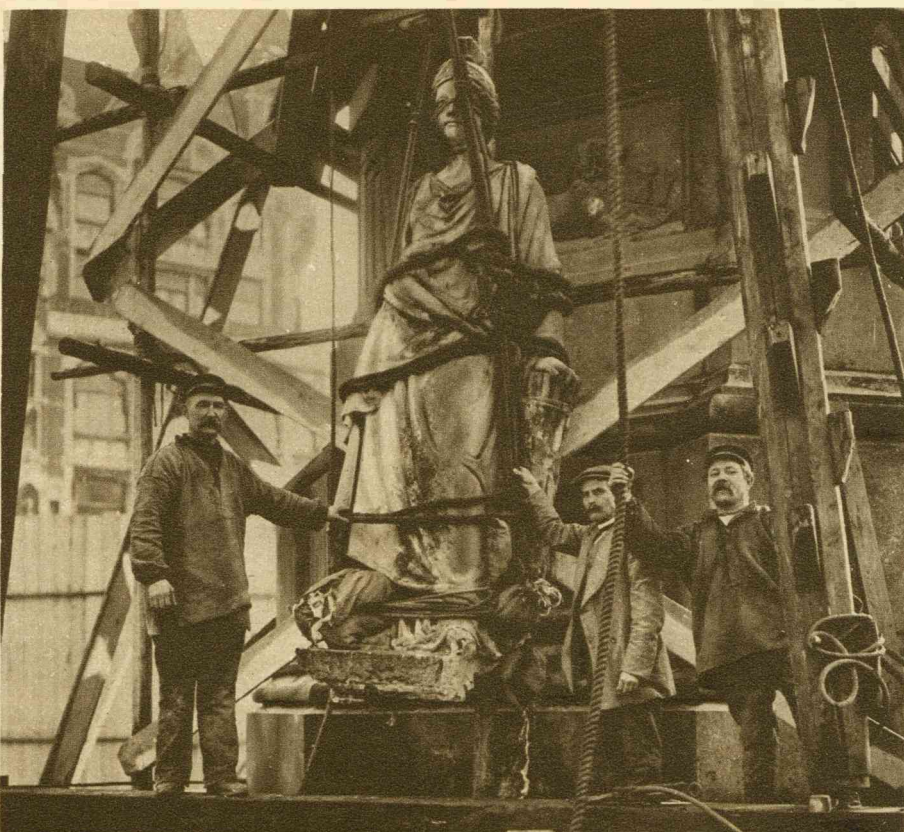

KON. EXPORTACADEMIE TE FIUME (HONG.)

Professoren en studenten van deze Academie maken een reis door West-Europa en hebben ook ons land bezocht, teneinde zich op de hoogte te stellen van zijn-eigenaardigheden. Onze foto geeft de groep genomen tijdens het bezoek aan het Vredespaleis.

H. VIJN, oud-burgemeester en gemeentesecretaris is den 1en April in den ouderdom van 79 jaar te Twisk overleden.

HET STERVENSHOOR VAN NAATJE.

Naatje van den Dam is niet meer. Op 8 April des morgens te zeven uur is zij, bijna onopgemerkt, van haar voetstuk getakeld en behouden op den beganen grond gebracht. Met haar is een brok Amsterdam verdwenen, dat dikwijls het mikpunt is geweest van allerlei spottentijnen.

MINISTERIEEL BEZOEK TE SCHIEDAM.

Het bezoek van Z. Exc. den Minister van Oorlog aan de Hoogere Burgerschool te Schiedam, waar Z. Exc. de gymnastiekoefeningen volgde. Links de gymnasten, rechts Z. Exc. met autoriteiten.

GEDENKSTEEN LIZE HAMEL.
Op het graf van Lize Hamel is door haar oud-collega's van de N.V. Tooneelvereniging een gedenksteen geplaatst, waarvan hierboven een foto.

KON. KANTWERKSCHOOL TE SLUIS.

Op de tentoonstelling, die van 31 Mei tot 30 October te Nottingham (Eng.) wordt gehouden, zal Nederland worden vertegenwoordigd door drie meisjes van de Kon. Kantwerkschool te Sluis. Op onze voorpagina geven wij het portret van deze dames. Met recht: Holland op z'n breedst.

bij zijne moeder in de kamer zonder haar vooraf zijn komst te hebben gemeld.

„Arnold, jij?”

„Dag Moeder! U bent ouder geworden in die twee jaren. Of schrikt u zoo van mij?”

„Ja. Maar toch verwachtte ik je eerstdaags want er was heimwee in je laatste brieven.”

„Zag u dat? Waarom schreef u dan nooit eens iets over haar, moeder?”

„Omdat je nooit naar haar vroeg. Je zult je toch buigen Arnold. Zij is niet meer het verwend, ietwat wispelturige meisje (was ze dat eigenlijk wel ooit?), maar een vrouw, een vrouw die haar plichten weet, maar ook haar rechten kent.”

„Ik zal me ook buigen. Ik ben van plan van avond nog naar haar toe te gaan, en te zeggen, dat ik alles heb vergeten en vergeven. Hoe is Karel geworden?”

„Een schat van een jongen. Maar laat ik nu gauw iets voor je gereed zetten, dan kun je dadelijk gaan met den trein die over een goed half uur vertrekt.”

„Woont ze dan niet meer hier?”

„Neen, ze is naar Katwijk verhuisd. Daar woont ze dicht bij 't strand, in een aardig huis, dat ze 's zomers grootendeels verhuurt. De meeste gasten zijn nu weer heen.”

„Maar waarom doet ze dat? Ik heb haar toch geregeld het geld gestuurd, dat ze vroeger had en nu is het gezin een man kleiner.”

„Zeker weet ik het niet, maar ik denk, dat ze nooit van dat geld gebruik maakt en in haar eigen onderhoud tracht te voorzien. Eéns heb ik er haar over gesproken en toen zei ze: „Moeder, ik leer vast. Later zal ik het toch ook moeten doen.”

Arnold voelde zich onbehaaglijk en bracht het gesprek op een ander onderwerp. „Is Karel altijd nog goed gezond en Annie?”

„Annie is lang ziek geweest!”

„Annie ziek? En wat scheelde ze? Duurde het lang? Is ze nu weer geheel beter?”

„Het begon, toen jij een paar weken weg was en het heeft maanden geduurd. éér ze weer geheel op streek was. Zenuwoverspanning zei de dokter!”

„En dat u mij daarvan niets schreef!”

„Annie wilde het niet hebben. Jij moest voor de zieke niet doen, wat je voor de gezonde niet over had, dat zijn haar eigen woorden.”

Het werd Arnold weer onbehaaglijker. Net alsof hij het niet zoo gemakkelijk zou hebben, straks als hij bij zijn vrouw kwam.

Hij had een sneltrein en anderhalf uur later stond hij voor het huis, waar zij wonen moest — zijn vrouw. — Hij belde aan.

Een vreemde deed open, en het deed hem onaangenaam aan, te moeten vragen, of Mevr. Hoekstra hier niet woonde?

Ja, de trap op! Hij had tweemaal moeten schellen als hij nog eens... Maar hij antwoordde, dat hij dan wel naar boven zou lopen.

Boven aan de trap bleef hij even staan. 't Was al donker nu. Door een deur die op een kier stond zag hij een lichtschijnsel, en hoorde hij stemmen, welbekende stemmen.

Toen opeens vermande hij zich, en stapte naar binnen. In den hoek tegenover de deur zat Annie op een laag stoeltje, en voor haar was een kleine jongen bezig, die

probeerde op haar schoot te klimmen. Telkens als hij er bijna bovenop was, zakten haar knieën neer, en rolde hij er af. Een luid gekraai en geschater was het gevolg.

Plotseling keek de moeder op. „Karel, je vader,” zei ze, en een vluchtig rood van schrik overtoog haar gelaat. De kleine jongen had zich wel omgedraaid. Toen opeens met een kreet van verrassing vloog hij op zijn vader af. „O Pappie, Pappie, ben je nou eindelijk gekomen,” en met de armen in de hoogte, een luitsprong makend: „Vang me nou, en licht me dan eens hoog op. Zóó, o ja, zóó kan Mammie het niet. En nou een pak, voor alles dat je gestuurd hebt.” En met de mollige armpjes stijf zijns vaders hals omklemmend zoende hij hem op beide wangen. „O lieve Pappie ik ben zoo blij, ik pak je stijf hè? Nog stijver?” en zijn hooge fijne stemmetje had even rust, onder de stevige omarming, die al zijne kleinekereltjes-kracht eischte.

Toen zette Arnold het levenmakertje neer, en ging naar Annie. Hij voelde, hoe de kleine jongen hem stond na te kijken, alweer verlangend naar het oogenblik dat pappie mammie zou gezoend hebben — dan kwam zijn beurt immers weer.

„Dag Annie! Hoe gaat het met je?” Strak en stijf klonk zijn stem. Heel anders dan hij had gewild, en bedoeld. Hij voelde, dat hij haar een kus moest geven, om het kleine ventje, dat stond toe te zien. Hij legde de hand op haar schouder, en zoende haar op het voorhoofd.

„Pappie, heb u nog veel voor me meegebracht ook?”

„Ja” — zei hij toonloos. Hij schaamde zich. Dat hij daar ook nooit aan gedacht had zijn jongen wat te sturen. Maar morgen zou hij in de stad veel aardige dingen gaan koopen!

„Maar je hebt toch al zoo veel gehad, Karel” zei Annie, om toch ook eens wat te zeggen.

„Ja,” zei 't kind, en op den grond vallend en kopje-over buitlend tot hij bij een kastje terecht kwam. „Kijk, het staat net allemaal bij elkaar, allemaal uit Indië, de beesten en de stal, en...”

Arnold zag zijn vrouw aan. Dus daar had zij zelfs voor gezorgd. Ze was dan wel trouw haar belofte nagekomen.

Hij stond nog steeds, en zij vroeg hem niet te gaan zitten. Nu liet hij zich op een stoel midden in de kamer neervallen.

„Karel”, zei Annie, „je bent zoo druk. 't Is al lang je tijd om naar bed te gaan. Zeg je vader goenacht.”

Arnold zag den blik van teleurstelling in de jolige bruine kijkers, maar gehoorzaam kwam het kind toch naar hem toe. „Nacht Pappie. Als ik morgen wakker word, ben je d'r nog, hè? Mammie, nou hoef ik vanavond niet te bidden voor Pappie in het verre land, want...”

„Toe nu, we gaan, schat,” — even wendde zij zich tot Arnold, — „over een half uurtje ben ik terug.”

Hoekstra hoorde nog het onregelmatig gestommel van kindervoetjes op een trap — toen daalde de stilte in de kamer...

Hoe was alles anders gegaan dan hij zich gedroomd had. Met open armen en betraande oogen zou zijn vrouw op hem toegelopen zijn en zich neerbuigend en haar genadig op de wang kussend, zou hij zeggen „stil maar, kindje, ik heb je al lang vergeven.” En nu — hij had een gevoel of niet zij, maar hijzelf de schuldige was. Ja zijn moeder mocht wel zeggen „een vrouw die haar plichten weet maar ook haar rechten kent.” — Hoe had hij zijn plicht tegenover haar verzuimd. Alléén had zij

voor het kind te zorgen gehad — alléén was zij geweest in een lange ziekte, hij had zelfs niet naar haar gevraagd.

Er kwam een vreemde, ongekende gewaarwording over hem. Hij voelde zich niet meer de verongelijkte, niet de genadige schuldvergever, neen, hij was zelf de schuld, de oorzaak van alles. Hij had zijn vrouw nooit naar waarde geschat, maar met zijn geluk gespeeld en haar alleen gelaten. O, als zij het hem eens niet vergaf, als zij eens zij: „'t Is nu zoo lang goed gegaan zonder je...”

Hij stond op, eh ging de kamer op en neer lopen. Als zij nu maar kwam. Alles zou hij doen om haar te winnen, alles. Als zij maar niet zoo strak en starend ging zitten als daarnet, want hoe zou hij dan den moed hebben haar te naderen.

„Hij slaapt,” zei Annie, de kamer inkomend.

„Nu al?” vroeg hij. „Je zult wel moe zijn. Is hij altijd zoo druk?”

Zij zweeg — keek hem alleen maar aan, half vragend half verwonderd, een nauw merkbaren glimlach om den fijnen mond.

Hij begreep haar. Zelf vond hij 't ook gek, nu zoo gewoon te gaan staan praten, nu ze eindelijk weer samen waren. Nu moest immers de verklaring komen? Maar hij kon geen woorden vinden.

Toen verbrak zijzelf de spanning van hun zwijgen.

„Laten we kort en zakelijk, vooral zakelijk zijn,” zei ze „dat is het beste. Waarom ben je gekomen? En voor hoe lang? En wat ben je van plan?”...

Hij was nog niet in staat een woord uit te brengen. Hoe kon zij toch zoo koel zijn, dacht hij en keek naar haar op, zag het beven harer lippen — haar trillende oogleden...

Toen nam hij haar bij de hand, en bracht haar weer in het lage stoeltje, schoof een voetskussen ervoor, waarop hijzelf ging zitten en legde zijn armen over haar knieën, de handen saamgevouwen.

„Ik kan niet goed met je praten, als westaan,” zei hij.

Ze spot-lachte even, wat zenuwachtig. Zóó zaten ze immers vroeger altijd als hij eens iets heel liefs wilde zeggen, vroeger in hun korten, maar gelukkigen engagementstijd....

Maar ze hield zich weer flink.

„Nu?” vroeg ze.

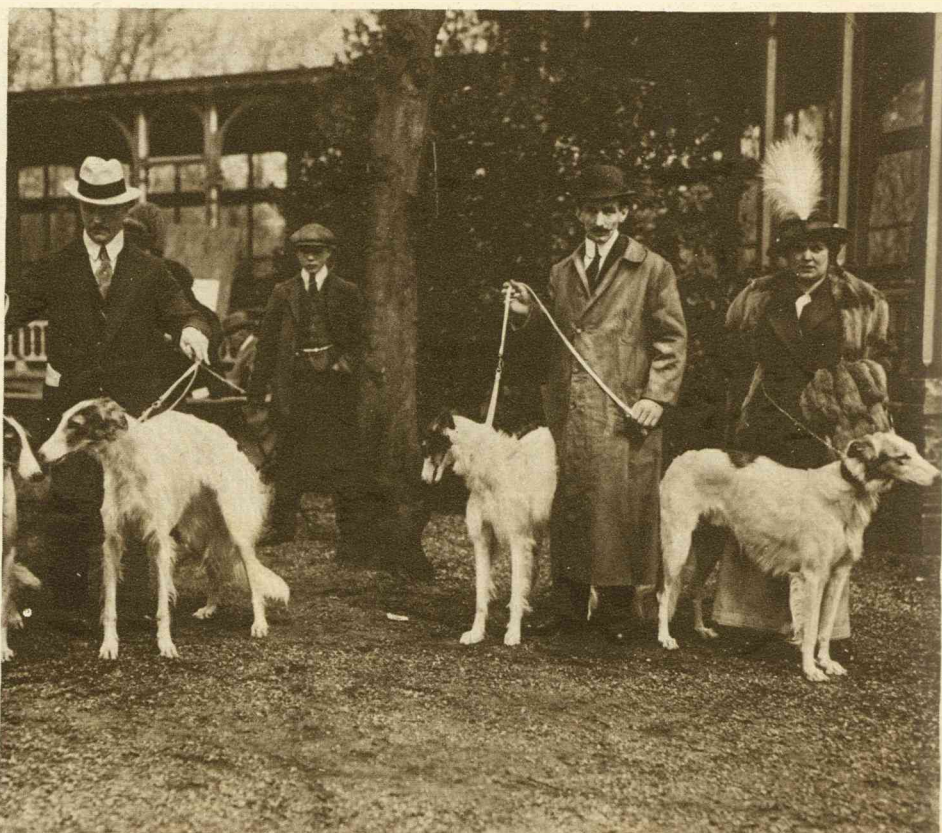
„Eerst wou ik jou danken,” zei hij nu beter durvende, „omdat je zóó je belofte bent nagekomen. Dat welkom van het ventje, ik zal het nooit vergeten, en ik ben je zoo dankbaar, dat je zóó goed voor hem hebt gezorgd, je zoo gegeven hebt aan hem, onzen jongen.”

„Maar dat is mijn eigen zaak” antwoordde ze stug, „waarom zou ik niet goed voor hem zijn?”

„Annie, toe, wees niet zoo vreemd. Ik — ik wou je eigenlijk iets anders zeggen. Ik weet dat ik je schandelijk verwaarloosd heb, ik weet dat ik onrechtvaardig geweest ben toen, en ik voel nu zoo goed dat ik jou niet waard ben, dat je — en zijn stem trilde van ingehouden smart — dat je in je hart me verachten moet, maar — als je denkt, dat ik met een schat van liefde, met een leven van toewijding en zorg, eenigszins zou kunnen goedmaken wat ik misdeed, als er in jou nog eenige genegenheid voor mij is — als —”

Nu was haar trots gebroken. Groote tranen rolden langs haar wangen, en heel haar lichaam schokte krampachtig toen ze haar beide armen om zijn hals sloeg en fluisterde: „Eindelijk, lieveling, eindelijk heb ik je weer terug.”

DE HONDENTENTONSTELLING TE HAARLEM.

De vorige week is te Haarlem de 6e Internationale Hondententoonstelling gehouden. Wij geven hierboven 2 foto's; op de eerste heeft men een overzicht tijdens de keuringen, op de tweede ziet men een paar fraaie barzois.

De Mode

ZOOALS de eerste zwaluw geen lente maakt, zoo is het wel heel zeker dat de eerste toiletten niet noodzakelijk de „Mode” voor 't heele seizoen behoeven te zijn. En dan, kunnen we nog van „de” Mode spreken? Parijs, dat sedert eeuwen het monopolie van „chic” en „bon ton” had, Parijs dat alléén heerschte over de ijdelheid van oude

en nieuwe wereld, Parijs dreigt overschaduwd te worden. Kent ge niet, ge hebt ze in iedere stad, die fijne, oude winkels van oppersten goeden smaak? In hun stemmige etalages lagen een paar stukken, maat duur en bijzonder. Groote magazijnen kwamen, met schreeuwerige uitstalkasten, met vertoon van wassen poppen en protsig veel licht... Maar ze bleven de adressen van goed allooi... Tot op een onzalig oogenblik ze meenden te moeten meegaan met hun tijd — en deden als de andere.

Toen was het uit, werden ze één van de vele. Ziet, zoo was het met Parijs. Sedert onheugelijke tijden was het de bakermat van alle voornaamheid en distinctie.

Zijn modekunstenaars stoorden zich aan niets, zochten schoonheid en harmonie en Europa's en Amerika's ijdelheid boog eerbiedig en onderdanig voor zijn uitvindsels.

Maar allengs, na '70, leefde Berlijn op, begon Weenen over de mode te denken, als een mogelijk middel tot vermeerdering van eigen industrie, voelde ook New-York een beetje het vernederende van als groote stad — als hoofdstad van zoo machtig land, voor een levensonderdeel, dat toch weer, door zijn nauwe betrekking tot de nijverheid niet te gering geacht diende, afhankelijk te zijn van Parijs. Weenen, Berlijn, New-York lanceerden op eigen houtje modes en modetjes met meer of minder succes. Berlijn maake fiasco, daartoe (tot het uitvinden van uiterst raffinement in kleding en materiaal daarvoor)

is Berlijn te jong, te pas rijk geworden, te weinig zeker van wat schoonheid is.

Weenen had meer succes, maar toch bleef wat daar gelanceerd werd, een mode van minder allooi, een grove mode van opvallenden rijkdom en opdringerigheid.

Bleef New-York! De Yankee, — dat wonderlijk mengsel van alle nationaliteiten, dat zoo snel zich een eigen cachet heeft weten te geven, slaagde beter, zoolang die mode die van daar kwam haar cachet van strenge, starre eenvoud en krachtige lijnen behield. We zagen overal in Europa de tailleur zegevieren voor den morgen, we namen hun shirt-blouses over, hun stofsliuvers in vreemde kleuren, hun schoenen en lange mantels, hun „comfortable elegance”. Maar Parijs met zijn groote distinctie bleef tot voor eenige jaren de stad vanwaar de echte goede smaak kwam. En nu dreigt Parijs zijn alleenheerschappij te verliezen. De grooté faiseurs zoeken niet meer naar schoonheid en distinctie, ze laten hun gedegenereerde fantasie den vrijen loop en hebben aanvankelijk nog succes met hun „toquades” die ze ons als „de” mode willen opdringen. Ik heb toch met eigen oogen in een loge van de opera zien zitten, de nieuwe, mauve, groene, blauwe en roode pruik... „Le joli bouquet” zei een actrice... en ze meende het. Dat is zoo treurig. New-York overtreft daarin Parijs, het vindt niet noodig vier kleuren over vier vrouwen te verdeelen, het geeft brutaalweg aan ééne 't recht de tricolore te dragen, „the stars and stripes pruik” (streepjes loopen wel te verstaan en door de pruik en door de joffer) in rood, wit en blauw met zilveren sterren, daarbij blauwe wenkbrauwen en oogharen en vuurroode mouche de beauté... Smaken verschillen! En hoewel voor geen kleintje vervaard, zie ik vooreerst van de tricolorepruik af. Hoe smaken verschillen...! Let alleen maar eens op de keuze van mannequins. De Fransche zijn potelées met guitige oogen, brutale neusjes. De Amerikaansche, hoekig en beenig en sentimenteel als de juffrouw met den Watteauhoed in paille d'Italie met de enorme cachepeigne van roze rozen en zwart fluweel. Dat is een van de lievelingsmodellen van dezen zomer. Of ze iedereen goed staan? Mijns inziens moet men héél jong, héél frisch en heel slank zijn voor zoo'n zomersch dingske op straffe van anders een „vieille sotte” te schijnen.

Maar ik heb kwaad gesproken van Parijs. In de collectie leelijke dingen zijn uitzonderingen. Er zijn nog faiseurs en faiseuses die niet meedoen aan de jacht op excentriciteiten.

Een bewijs: deze foto (No. 3) genomen van Mlle. Dornac, genomen om haar jeutig hoedje van schotschen tango taffetas, een bonnet? Een capeline? Van beide iets, ook iets van den zuidwester met den heel smallen rand voor, waarop de twee naïve bouquetjes. Het hoedje is geteekend (als ieder kunstwerk) Cora Marson. Hoe geraffineerd coquet staat op dien ernstigen tailleur de dunne negligente, witte fichu.

Betty Daussmond (foto No. 1) is een tweede bewijs dat alle distinctie nog niet door „drôlerie” verdrongen is. Ziet ze er niet uit om er mee van door te gaan in haar doodeenvoudige autojapon, die 't midden houdt tusschen een mantel en een japon? In peau de pêche waarschijnlijk, beige met een iets somberder streep, de bolero opgeknipt en nauw de taille rakend, 'n satijnen kraag in coque de roche, ceinture dito met wit linon streepen en verder de palmbladversiering van soutache. De ceinture sluit achter onder de bolero, de japon van voren. 't Hoedje van reps satijn met vruchtengarnituur van voren. De nieuwste tasch met artistiek monogram. Foto No. 2 is een raadsel dat Maison Carlier ons opgeeft. Een jong weeuwte? Een boetvaardige Magdalena? Een...! Houdt maar op. Ge raadt 't nooit. 't Is een doodgewone autohoed in geplooid stroo met satijnen rand met wolversiering en marron-kleurige mousseline sluijer, die natuurlijk in den auto lang niet zoo keurig blijft zitten. „La mystérieuse” noemde een schilder de foto... Houdt het u voor gezegd en weet wel dat het mysterie nog steeds een ontzettende macht uitoefent en een grosse charme heeft als de „candeur”, (waarvoor ik op het oogenblik geen hollandsch woord weet) waarvoor Jeanne Sabrier hier met succes poseert in haar alleraardigst toilette van Bourniche. (foto No. 4)

Een grondvorm van mastic satijn, de rok van achter gedrapeerd, even onder de heup gehouden in strakken band van dwars genomen stukken schotsch lint, afgezet met witten rand die dan weer door een band effen stof met dubbel randversiersel afgezet, saamgehouden worden.

Over den breeden rand valt, als een slappe panier dan, het bovendeel der rok. Hetzelfde smalle bandversiersel vinden we op het in V-vorm uitgesneden vest. Een smal tullen kraagje staat achter, een beetje van den hals af, als beschermend uit.

Een guitig hoedje van gedrapeerd stroo, gros grain, met links een smal opgeslagen randje van dubbel satijn en rechts enorme aigrette zwarte paradys, gemonteerd in twee touffes.

Foto acht is een New-Yorksche samenstelling van een Amerikaansche, een Fransche en een Engelsche zothed.

Het brillantengedoe in schoenen is verleden jaar in New-York een rage geweest. Twee milliardairs vrouwen wedijverden om de duurste schoenen. Mrs. A. verschijnt op een diner met schoenen waarvan de hakken bezet waren met sterren van robijnen, afgezet met brillanten en haar concurrente had rozen van roze en grijze parels in platina-hakken.

't Randje langs den inzet alleen is nieuw aan deze „sotternije”. Fransch, en elegant, is het kruislint. Kostbaar en onpraktisch. Engelsch is de twintig centimeter hooge hak. Ik weet hoe moeilijk het is iets nieuws te vinden, maar een gevoel van angst bekruipt me, als ik denk aan de armoede die dergelijke uitvindsels ten grondslag ligt. En leelijk is het en onnatuurlijk!

Neen dan de kanten slobkous. Gruwelijk duur, maar aardig op het velouren schoentje, en wat een mogelijkheid tot varieeren! Van de sterke degelijke vilade, langs Cluny en Bruges, Malines en point de rose naar Chantilly of de vreemde Spaansche kanten. In effen kant of in combinaties van kant, tulle, galon, weet ik wat al. Maar o jé, 't is gevaarlijk, als niet alles daarbij even fijn en elegant is; als de kanten onnutjes niet altijd onberispelijk proper zijn, wordt het zoo gauw „dirty finery” en dat is het hatelijkst soort chic wat er bestaat.

Een zwaluw brengt geen voorjaar, een excentriciteit vormt geen school, regeert niet als „de” mode de ijdelheid van allen. Onze foto's bewijzen dat er buiten „Poiret” met zijn dulle creaties nog elders heil te vinden is.

Bernard en Béchoff, ze blijven nog trouw aan hun echt Fransch ideaal van chique distinctie — Léoutine Talbot en Louison, ze brengen nog altijd modellen die „l'élégante de bon aloi” zonder angst genomen te worden voor wat ze niet is, dragen kan.

ELLEN FOREST.

DE REIS VAN DEN DUITSCHEN KEIZER.

De Duitse Keizer, die, zooals men weet, een reisje heeft gemaakt naar Korfoe, heeft ook een bezoek gebracht aan Venetië. Wij geven hierboven een foto van de aankomst van Keizer Wilhelm in de gondelstad.

PRINS FERDINAND VAN ROEMENIË NAAR RUSLAND.

Vergezeld van zijn zoon Carol heeft Prins Ferdinand van Roemenië een bezoek gebracht aan den Tsaar van Rusland. Dit bezoek moet in verband staan met huwelijksplannen van Prins Carol met een der dochters van den Tsaar. Hierboven de aankomst te St.-Petersbug. (foto Bulla Trampus).

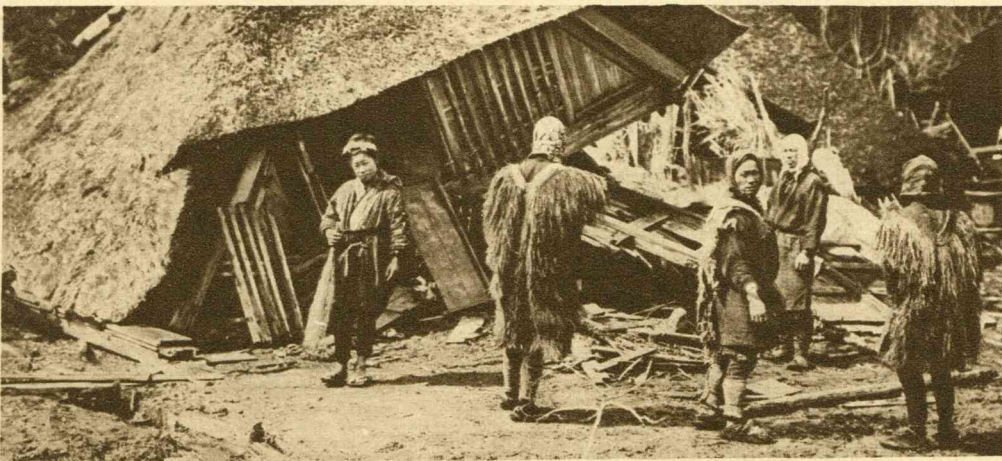
DE MEETING IN HET HYDE PARK.

De vorige week is in het Hyde Park een meeting gehouden door de Ulstermannen waar staatslieden als Carson, Balfour en andere nog eens gewezen hebben op het ernstige van den toestand. Wij geven hierboven een foto waarop men „Koning” Carson op het platform ziet staan, de reusachtige menigte toesprekende.

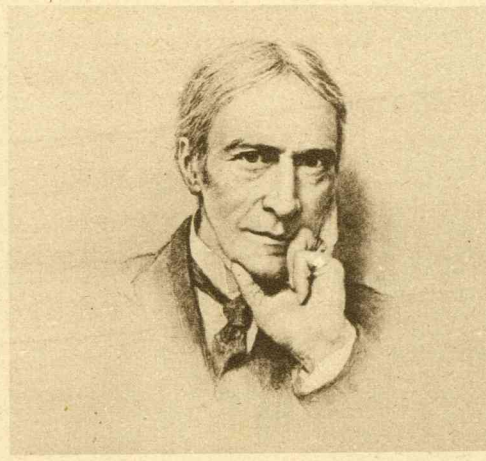
VOTES FOR WOMEN.

Bij de Ulster-meeting zijn enkele leidsters van de suffragettes op het platform geklommen en wilden de menigte toespreken, wat hun door de politie werd belet. Op bovenstaande foto ziet men „Generaal” Drummond door de politie wegvoeren.

GROOTE AARDBEVING IN JAPAN.

Wederom is Japan geteisterd, eerst door een uitbarsting van een vulkaan, nu door een verschrikkelijke aardbeving, waardoor de huizen totaal zijn vernield en vele menschen zijn omgekomen. Uit bovenstaande foto uit Akita spreekt voldoende, hoe groot de ellende is.

PROF. HUBERT HERKOMER † die te Devonshire op 65-jarigen leeftijd is overleden. Bovenstaande foto is genomen naar een door hem zelf vervaardigde lithographie.

PRINS PHILIPP VON SACHSEN-KOBURG-GOTHA, de senior van het huis Koburg-Gotha, vierde een dezer dagen zijn 70en geboortedag.

EEN CONOURS VAN BÉBÉ'S. Onder de auspiciën van het Dagblad „Petite Mère” is er te Parijs een concours van bébé's gehouden. Dit concours heeft 'n enorm succes gehad, daar meer dan 1000 Parijsche bébé's aan de jury getoond werden. Op onze foto ziet men de jury, die bestond uit Dr. Deon en Dr. Dupré, professor aan de Medische faculteit.

DEZE tentoonstelling omvat voor het grootste gedeelte portretten, verder interieurs en nog enkele stillevens en studies buiten. Over het algemeen is bij deze portretten in de eerste plaats naar eene goede gelijkenis gestreefd, dus voldaan aan den eersten eisch van een goed portret. Ieder die zijn portret laat schilderen is er op gesteld, dat het haar of hem weergeeft, mogen we zeggen — zooals de boertjes doen, die bij den schilder staan kijken als hij op hun erf een studie maakt — „krèk meneer, 't is krèk.”

Dit nu is voor iemand, die als van Caspel debuteert een groote stap in de goede richting. Bij voortgezette studie, als de gelijkenis voor hem een gegeven is geworden, dat hij gemakkelijk oplost; als hij in zooverre de techniek meester zal zijn, dat zijn blik zich verruimen kan en van den persoon, wiens beeld hem tot studie werd, ook iets afspiegelt het innerlijk leven betreffende, dan zal zijn werk aan rijpheid winnen.

I. G. v. Caspel „Moederweelde”.

I. G. v. Caspel. Portret van Henri Polak.

De manier van schilderen is vlot, vooral zijn opmerkingsgave, die hem spoedig kleine bij-omstandigheden doet zien, verleidt hem tot gemakkelijk, we zouden haast zeggen eenigszins oppervlakkig neerschrijven van zijne indrukken.

Toch belooft zijn werk voor de toekomst nog menige verrassing. We zouden later vele van dergelijke Interieurs willen zien, als de artist die luchtig neergezette partijen

hooger heeft opgevoerd en zijn kleur door hooge nuanceeringen heeft gebracht tot eene delicate uiting van artistieke waarneming. En dat kunnen we van den artist, die met veel talent sommige doeken vervaardigde, verwachten.

E. Y.

ONZE NIEUWE WEDSTRIJD.

ET is lente! In heel de natuur ontluikt het jonge leven. Straks tooien zich de boomen met bloesem en trekken weide en veld weder het bloemenkleed aan. En de mensch, die, de lange wintermaanden door, op deze lentevreugd gewacht heeft, snelt naar buiten om nieuwe levenssappen op te doen, de jaarlijksche verjongingskuur door te maken.

Daar komen prachtige brokken natuur waar te nemen, al dan niet gestoffeerd, voor wie met de camera gewapend er op uit trekt.

Wij openen dus een wedstrijd in het maken van

- NATUUR-OPNAMEN. -

De deelneming staat open aan iedereen, beroeps-fotografen zoowel als liefhebbers.

De foto's moeten uitmunten door scherpste, afwerking en goeden smaak.

Zij mogen van elke grootte zijn, doch bij voorkeur niet te klein. Liefst bezige men voor het afdrucken ook geen linnen-papier of eenige andere papiersoort die een zoogenaamde korrel heeft.

De opnamen moeten **nieuw** zijn. Reeds vroeger gereproduceerde of in den handel gebrachte foto's zijn van mededinging **uitgesloten**.

De Uitgevers van „Panorama” verwerven het

auteursrecht van de met den 1^{en} prijs en de 2^e prijzen bekroonde opnamen en hebben recht op de negatieven daarvan, die op aanvraag moeten worden toegezonden. Dit auteursrecht betreft niet enkel de openbaarmaking in „Panorama”, doch ook andere doeleinden.

Voor niet bekroonde opnamen zal bij plaatsing in „Panorama” het gebruikelijk honorarium worden betaald.

De Wedstrijd is opengesteld tot 1 Juni a.s.

Inzendingen moeten, goed verpakt, worden gericht aan: Redactie „Panorama”, Leiden, terwijl op de buitenzijde het woord: „**Wedstrijd**” duidelijk moet worden aangebracht. Bij elke inzending voege men een **duidelijk** adres van den inzender en bij elke foto een duidelijke aanwijzing van de voorstelling.

===== PRIJZEN. =====

De eerste prijs bedraagt f 30.—.

Er zijn 2 tweede prijzen elk ten bedrage van f 15.—.

Voorts worden nog 2 derde prijzen uitgelooft van elk f 7.50 en 5 vierde prijzen van elk f 5.—.

Wij dringen er ten eerste op aan, met het oog op het mogelijk maken van een snelle beoordeeling, dat men met de inzending niet wachte tot den laatsten dag. Later dan 31 Mei a.s. ontvangen inzendingen blijven buiten beoordeeling.

HET VOORJAAR EN DE HEERENMODE

MIJN praatje over heerenmode heeft succes gehad. Er zijn onder de heerenlezers van Panorama velen (waarlijk, ik heb er nooit aan getwijfeld) die zich geen „vervelende kwast” vinden wanneer zij zorg aan hun uiterlijk besteden, door acht te slaan op snit en soort bij hun kleding.

Er zijn in werkelijkheid nog te veel mannen, vooral in ons landje, die zich ervoor schamen, wanneer zij zulks doen. Alsof de kleeren niet den man maken!

Wanneer de seizoenen wisselen, (niet wanneer de kalender het gelieft te decreteren) dan gaan wij behoefte gevoelen om bij onzen kleermaker aan te loopen.

Wij praten met hem over een zomercostuum, een nieuwe overjas, sportkleding, al naar gelang onze behoefte is en ... onze beurs.

Of we wandelen naar een confectie-magazijn, laten ons voorleggen wat daar gereed is gemaakt en verheugen ons in het feit dat die confectie zich aldoor zeker en almaar beter aan onze eischen aanpast en niet alleen aan onze eischen, maar aan onze edele vormen evenzeer.

Maar voor wij dat doen, moet Panorama met zijn mededeelingen komen, zoodat wij weten waarop wij te letten en waarover wij te praten hebben.

Al te angstige naturen bezorg ik met dit voorjaarspraatje geen kippenvel. Integendeel. Zij zullen intens verheugd zijn wanneer zij hooren, dat ook dit seizoen de heerenmode geen wereldomverwepende veranderingen in de heeregarderobe voorschrijft en zij dus niet met de hand in het haar behoeven te zitten over de vraag wat zij met al hun oude kleding zullen doen.

Ik laat bijzonderheden volgen.

Bij de overjas teekent zich de rugnaad tot aan de taille af, zonder nog het effect van een gekleede jas te geven. De paletot wordt niet al te wijd gedragen; twee zijnaden loopen van de taille naar beneden.

De revers tamelijk diep, de arm van onder omgeslagen, rechte zakken, knopen bedekt.

Een door Men's Wear gebracht model heeft bijgaand afgebeelden vorm.

De nieuwe
Paletot

Men's Wear

Het colbert is wat onze oostelijke naburen zoo grappig pakkend noemen, „die grosze Mode”. Er wordt van alle zijden gestreefd om er iets bijzonders van te maken.

Als modekleur wordt groen genoemd, ook ruiten waarin bruin, zwart en wit domineeren.

Men heeft wat het getal der knopen betreft de keuze. Er worden van een tot zes knopen gedragen. Het model dat als 't meest elegante door de vaklieden wordt geprezen is met één rij van drie knopen.

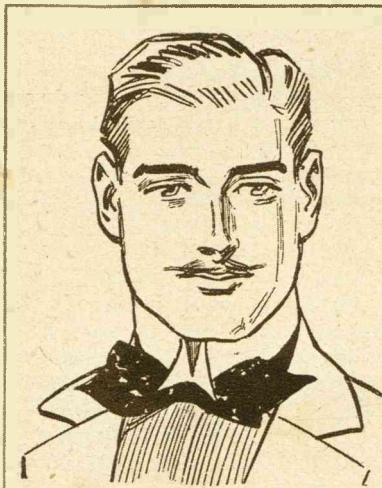
Niet alleen bij den colbert, doch ook bij den morning-coat (cutaway) zijn de revers rondgesneden.

Bij den heel donkeren, naar het zwart overgaand aan de heupen nauwsluitende colbert wordt een lichtgrijze broek gedragen.

Een deel dezer modellen vertoont opslagen op den arm, doch schijnt deze mode niet algemeen te zullen worden.

De gekleede jas gaat weer met den cutaway (vooral diep ingesneden revers, rond, met een vest van onder rondgesneden, dat van boven even te zien komt) concurreeren. Men maakt de modellen wat eleganter. Het bevreemdt mij niets dat dit kledingstuk in de mode terugkomt.

De in een vorig n^o. aangekondigde spitsomgeslagen boorden-dracht is er door. Hiernevens een plaatje uit de „Clothier and Furnisher” om aan te toonen hoe dit model gedragen wordt.

De spitslopende
omgeslagen punten
bij het boord

Clothier and Furnisher

Voor ons Hollanders is een nieuwe jas, die in Engeland opgang schijnt te vinden van beteekenis. Men draagt bij regenweer over de overjas een heel dunne waterdichte stof zoo dun dat men er den vorm en de kleur doorheen ziet en bij verandering van getij de regenbedekking in zijn zak kan steken.

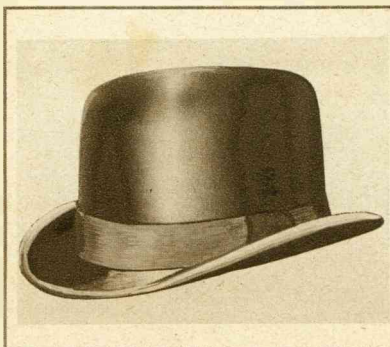
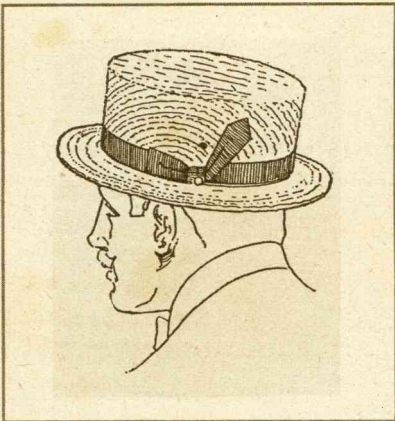
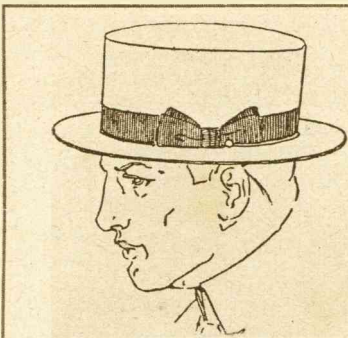
Daar is wat voor te zeggen, vindt ge niet?

Om u de hoedenmode onder de oogen te brengen knipte ik uit de Dry Good Economist een paar modellen van stroo-hoeden en uit Men's Wear het nieuwe model „dop”hoed uit zijden peluche gemaakt.

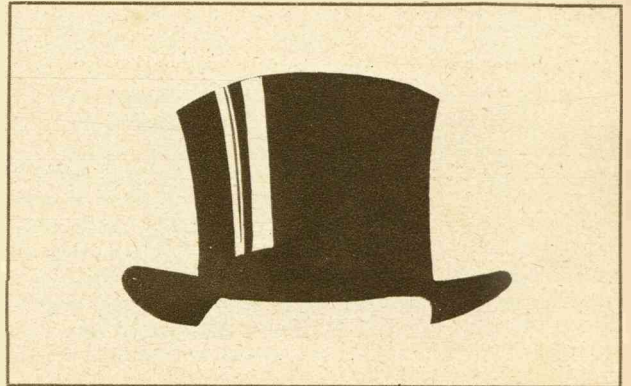
Voorspellen is een gewaagde liefhebberij, doch ik geloof niet al te veel te zeggen, wanneer ik beweer, dat dit model en zeker deze stof in Holland niet al te veel opgang zullen vinden!

De slappe hoed hierbij gereproduceerd bevalt mij als model beter, dat losse lint geeft aan het model iets vlugs en dat hebben wij bij deze hoeden noodig.

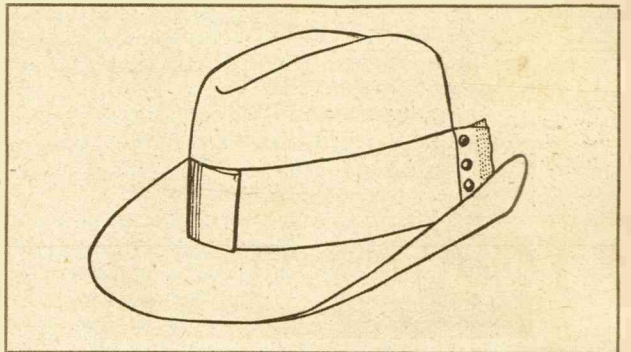
De hooge hoed

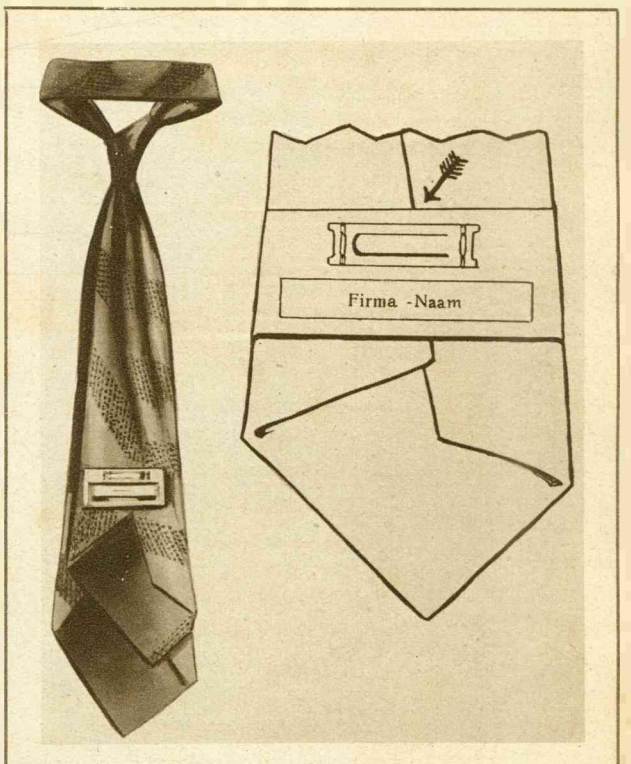
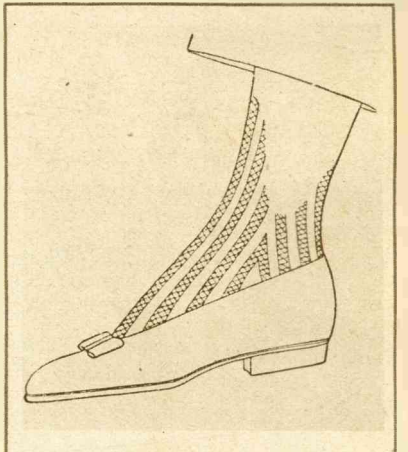
ajourbewerkte sok voor heeren-dracht! In de „Herren-

mode”, het aardige vakblad voor de heerenkleding.

dat mij aan verschillende gegevens hielp, vond ik een model van een das-sen-bevestiger dat mij practisch leek; het is een band met veer die onder om de das wordt gelegd en van achter een schuifje heeft om aan het hemds knoopje te bevestigen. Vooral bij sportkleding lijkt mij dit een goede en bruikbare vinding die volgens het blad uit Amerika wordt geïmporteerd.

Wanneer nu bij al die mooie voorjaars-nieuwigheden het zonnetje niet wegschuift dan is er een kansje dat de „man” zijn veroveringstocht met succes kan beginnen.

De lente, de tijd van liefde en nieuwe minnebanden, is aangebroken.

L.

De Leugen

door
D. Schraevesande.

N elk geval vind ik liegen getuigen van lafheid, vooral bij een man, dat is mijn opinie," en een korte, energieke knik met het mooie hoofd van Mrs. Versey bekrachtigde deze, hare woorden.

„Ach, wie kan er zich tegenwoordig op beroemen steeds rond voor de waarheid uit te komen," bracht de flegmatieke Mr. Steer hiertegen in. „Ik voor mij geloof niet, dat er nog menschen zijn, die onder alle omstandigheden van 't leven de waarheid en niets dan de waarheid durven zeggen."

Mrs. Versey keek uitdagend het gezelschap, dien avond in haar salon bijeengekomen, rond, doch niemand wierp zich als kampvechter voor één der partijen op. Ze wendde zich dus zelf naar Mr. Steer.

„Ik weet dan toch beslist, sir, dat mijn lieve man" en een droeve trek kwam op haar gelaat, toen zij over haar echtgenoot sprak, „nooit of te nimmer tot een leugen zijn toevlucht heeft genomen. Dat te denken ware een smet op zijn nagedachtenis werpen."

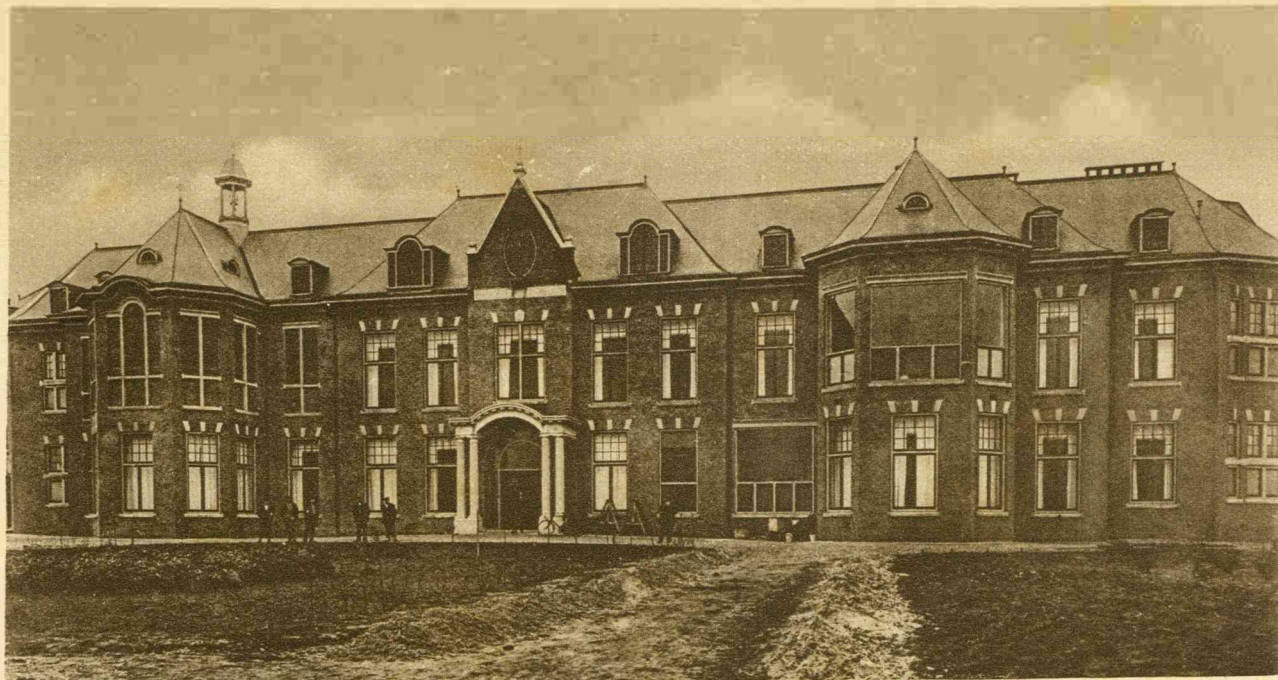
„Ik twijfel er geen oogenblik aan, lieve mevrouw, maar uw echtgenoot was een uitzondering op den regel, dat weten allen van ons, die de eer gehad hebben hem te kennen."

„Wat is uw opinie, kapitein Grange, ik geloof, dat u dan ook tot die uitzonderingen behoort, waarover Mr. Steer daareven sprak," zei de gastvrouw tot een oud militair, die met aandacht het gesprek had gevolgd.

„Wat zal ik zeggen, mevrouw," en zijn eerlijke, staalblauwe oogen rustten op haar met een raadselachtige uitdrukking, „ik ben het zeker met Mr. Steer eens, dat het in 't leven vaak heel, heel moeilijk is, zelfs voor een man, een eerlijk man, de waarheid te spreken. Ik weet dat bij ondervinding en als het u allen interesseert de geschiedenis, aan die ondervinding verbonden, te hooren, wil ik ze graag vertellen."

Oogenblikkelijk waren allen een en al aandacht, want kapitein Grange kon vertellen en toen het gansche gezelschap zich tot een gezellige groep om hem heen verzameld had, begon hij de ontroerende episode uit zijn krijgsmansleven:

„De geschiedenis dateert uit den tijd van den Opstand. Nog één maand en de dag, waarnaar ik zoo reikhalzend had uitgezien was daar, de dag, waarop ik naar het Moederland zou terugkeeren. Toen brak die vervloekte Opstand uit onder de Symoas, den bloedorstigsten stam in de nabijheid van ons bouwvallige fort te Gyson en ik heb dien laatsten maand vaak gedacht, dat ik „Old England" nooit zou terugzien. We waren met ons drie-en-zestigen, vijftig Engelschen en dertien trouwe Sheiks en we maakten in den korten tijd van drie uren ons oude fort zoo weerbaar mogelijk. Majoor Grave had ons in een heel korte, kernachtige toespraak op het binnenplein duidelijk gemaakt, dat een wanhopige verdediging

HET R.K. ZIEKENHUIS TE ENSCHEDE.

Den 2en April is te Enschede het R.K. Ziekenhuis geopend, van welk gebouw wij hierbij een foto geven.

onze eenige hoop op redding in zich sloot en we waren allen besloten ons leven zoo duur mogelijk te verkoopen.

Ik wist echter, doch ik wist het ook maar alleen, dat zich onder ons mannen een lafaard bevond. Toevallig kende ik hem nog uit mijn schooljaren, den jongen Gobbins, en hij was steeds een lafaard en gluiper geweest. Te dom of te lui voor eenige burgerlijke betrekking, dacht hij, dat men in dienst zijn hoofd niet behoefde te gebruiken of zijn luiheid kon botvieren; om kort te gaan, hij teekende, doch had op overplaatsing, zóó ver van de beschaafde wereld niet gerekend. Ik besloot hem streng in 't oog te houden. Nauwelijks hadden wij onze voorbereidende maatregelen genomen of we zagen op eenige mijlen afstand de zwarte duivels naderen en laat in den namiddag van denzelfden dag waren we omsloten door een cordon, dat geen drie-en-zestig man, wie het ook waren, zouden kunnen verbreken. We bemerkten al heel spoedig, dat ze ons wilden doordringen; ze voor kwamen op die wijze verlies aan strijdkrachten en een bode naar het naaste fort, dat twee dagen rijden verwijderd was, konden we volgens hen niet zenden, daar niemand het fort kon verlaten zonder hun aandacht te trekken. Zij hadden echter niet gerekend op onzen nooduitgang, die slechts aan de bezetting van het fort bekend was en bestond uit een volkomen door struikgewas verborgen poortje, juist hoog genoeg om een man op handen en voeten doorgang te verleen.

Daarop bouwde onze oude majoor zijn plan, toen hij een bode uitzond om hulp te halen in het naaste fort. Een paard mede te nemen was ondenkbaar; we zouden het niet buiten den muur kunnen brengen zonder opgemerkt te worden, want de inboorlingen waakten als bloedhonden. Ongelukkigerwijze koos de majoor den jongen Gobbins voor deze zware taak. Het was een taak waarbij een sterke man al zijn zenuwen en krachten zou noodig hebben en de jonge Gobbins was op 't oog een krachtig man. Wat kon ik doen? Sprekende bewijzen van zijn lafhartigheid had ik niet en voor beschuldigingen, onder omstandigheden als de onze, waren wel degelijk gegronde bewijzen noodig. Dwars door de vijandelijke linie en daarna minstens vier dagen loopen langs ongebaande wegen. O, hoe wenschte ik, dat de majoor Gobbins

had zien verbleeken, toen hij het bericht van den Opstand vernam en welk een gevaarlijk licht er in zijn oogen kwam toen hem zijn opdracht werd gemeld. Ik verdubbelde mijn waakzaamheid en verloor Gobbins geen minuut uit het oog vanaf den middag, dat hij de order had ontvangen tot op den avond, dat hij vertrekken zou. Volgens onze berekening hadden we nog een dag of tien levensmiddelen, wanneer we het tenminste zuinig aanlegden en in 't gunstigste geval kon er in zes à zeven dagen hulp zijn. De Symoas hadden drie stukken geschut van licht kaliber, die we duidelijk konden waarnemen. Wie ze hun geleverd heeft is mij tot op heden een raadsel gebleven. Ze wisten ze ook wel te bedienen, maar durfden ze niet naar voren brengen. Hunne eerste poging daartoe kostte hun namelijk een tiental kanonnières.

De avond viel. De regen sloeg door de vinnige windvlagen tegen de ruiten van het wachthuis en de duisternis daarbuiten zou binnen het uur ondoordringbaar zijn. Gobbins wachtte. Zijn bleek gelaat was kalm, alsof hij een vast plan uitwerkte en toen het oogenblik gekomen was drukte hij aan allen de hand en verdween zijgend in de richting van de sluippoort.

De duisternis was echter niet alleen hem, doch ook mij gunstig, want geen drie meter achter hem volgde ik en eenige seconden nadat het poortje achter hem gegrendeld was, ontsloot ik het en was weer in zijn nabijheid, wat ik afleidde uit het geluid van brekende takjes en twijgen. De weg door het struikgewas kon nog minstens een kwartier worden gevolgd en we konden de kampvuren der Symoas, die thans zóó nabij waren, dat ik de gestalten daaromheen duidelijk kon onderscheiden, rechts van ons laten liggen. Inplaats daarvan echter bemerkte ik, dat Gobbins een andere richting was ingeslagen en een oogenblik daarna zag ik zijn gestalte boven de struiken zich oprichten en met groote sprongen het vuur naderen. Tegelijkertijd stiet hij een waarschuwend kreet uit en zwaaide een witten doek boven het hoofd, waarvan de halve wilden waarschijnlijk niet eens de beteekenis begrepen. Één seconde en mijn revolver was op hem aangelegd, het schot knalde, doch de woede maakte mijn hand onvast en ik miste. Toen was hij buiten schot.

De om het vuur zittende wilden sprongen op, verrast door den kreet en den knal van den revolver en bleven in afwachting houding staan, tot Gobbins genaderd was. Ze dachten waarschijnlijk, dat ook hij het schot had gelost, doch een oogenblik later had hij hen blijkbaar ingelicht en de geheele bende stormde naar het struikgewas. Ik had de sluippoort echter al bijna bereikt en was na enkele minuten in veiligheid.

Wat Gobbins' plan was zijn we nooit te weten gekomen, hij wilde of om zijn eigen leven te redden de Symoas door het poortje toegang verleen, of onze strijdkrachten en zwakke punten aan den vijand verraden. Het eerste plan was reeds vrijdeld, het andere konden wij hem niet beletten. De woede van de kameraden te beschrijven toen zij het verraad vernamen ligt niet in mijn macht, maar ware hij op dat oogenblik in ons midden geweest, hij zou de Engelsche soldaten voor bloedhonden hebben gescholden.

Intusschen bemerkten wij reeds den volgenden dag, dat de vijand aanwijzingen ontving, want volgens alle regelen der kunst brachten zij hunne kanonnen in verdedekte stelling naar voren en wierpen, zij het ook ten koste van veel menschenlevens, aarden wallen op. Thans hadden ze vrij schot op den ouden muur, die dan ook niet lang weerstand bood, en na een klein uur een bres vertoonde van een paar meter breedte. We hadden ons allen, nu nog slechts een dertig man sterk, op dit zwakke punt verzameld en waren besloten ons tot het uiterste te verdedigen en daarna als mannen te sterven.

Als een zwarte golf rolde de massa op ons aan. Kalm richtten wij en elk van ons trof zijn man. Tot tweemaal toe sloegen wij den aanval af. Onze gelederen dunden zichtbaar. De derde aanval was voor hen beslissend. Wij trokken ons terug op het fort. Binnen enkele oogenblikken werd de zware poort met boomstammen ingeloopt, doch een salvo deed de wilden nogmaals terugdeinzen. We

DAMES-HOCKEY OP HET IJS.

Hierboven een foto van de Brusselsche Ladies-ice-hockeyclub, die bij de laatstgehouden wedstrijden het kampioenschap heeft behaald.

wisten, dat dit het laatste was, dat niets ons meer wachtte dan een soldatendood. We retireerden naar de zoogenaamde eetzaal, de deur daarvan was namelijk het stevigst, en wachtten, thans nog met ons zeven Engelschen en twee Sheiks tot ook deze deur zou bezwijken. Lang duurde dit wachten niet. Na enkele vergeefsche pogingen sprong zij open en zagen we in de van woede vertrokken gelaatstrekken der vijanden. Ze stieten een vreugdegehuil uit, dat niets menschelijks meer had, toen ze het armzalig overschot van de fortbezetting in 't oog kregen. We wachtten ze op met onze slagsabels in de vuist; onze ammunitie was verschoten. Ik zag den majoor vallen, hij stierf als een held; ik zag twee kameraden sneuvelen, toen voelde ik een duizelenden slag op het hoofd; alles werd bloedrood, toen zwart voor mijn oogen. Ik dacht dat dit de dood was....

Toen ik mijn oogen opsloeg bogen zich gestalten in de bekende uniformen van mijn kameraden over mij heen. Wazig meende ik er in de verte meerdere te onderscheiden, toen verdween alles weer in een nevel. Den volgenden dag voelde ik mij echter al veel beter. Ik vernam, dat, helaas voor bijna allen te laat, toch hulp van het fort was komen opdagen. Men scheen daar toch op de een of andere wijze van onze hachelijke positie bericht ontvangen te hebben. Ook vertelde men mij, dat de Symoas op hun vlucht waarschijnlijk geen tijd hadden gehad een krijgsgevangene te vermoorden, doch hem eenvoudig aan een boom hadden gebonden, zoodat hij gemakkelijk door de soldaten kon worden bevrijd. Ik begreep, dat dit Gobbins moest zijn en tevens begreep ik, dat de Symoas hem met opzet ongedeerd hadden gelaten, wel wetend welk lot hem wachtte, wanneer hij in onze handen viel.

„Hoe is de naam van dien krijgsgevangene?” vroeg ik gretig.

„Gobbins.”

„Laat dien man onmiddellijk arresteeren. Vlug! Op mijn verantwoording!” Het gewicht, dat ik in mijn woorden wist te leggen scheen zijn uitwerking niet te missen, want na een kort bevel verwijderden zich twee mannen en verschenen na een oogenblik met den lijk-bleeken Gobbins, vergezeld door een mij onbekend majoor.

Bij deze episode wil ik niet lang stilstaan, ze is te pijnlijk. Gobbins bekende alles. Nóg zie ik hem, sidderend van het hoofd tot de voeten, voor het front komen. De knopen van zijn uniform waren atgerukt. Twaalf scherp-schutters namen hem in hun midden en na een oogenblik hoorden we den knal. Er was een verrader minder

op de wereld.... Een sergeant bracht mij een brief.

„De lafaard verzocht mij U dezen brief te geven en U te vragen hem te bezorgen omdat U toch naar het vaderland en naar de plaats gaat, waar hij woonde.”

Ik nam hem met tegenzin aan. „Aan mijn lieve Ouders”, las ik. Ik werd dus verondersteld den brief persoonlijk af te geven. Toch werd mijn hart eenigszins verteederd. Ik kende zijn ouders van vroeger jaren. Ik besloot den brief te bezorgen.

Acht weken later liep ik op den vriendelijken landweg, die het dorp, waar Gobbins' ouders woonden, en het onze, met elkaar verbond. Ik zou niets vertellen; alleen den brief afgeven en dan weggaan, zoo had ik bij mijzelf besloten.

De beide oudjes woonden op een kleine villa en zijn oude moeder zelf deed mij open. Ik begreep niet hoe zulk een lafaard zoo een lieve moeder hebben kon!

„O, Dick,” zei de oude dame, ze herkende mij direct van vroeger, bovendien wist de geheele naaste omgeving, dat ik was thuisgekomen, zooals dergelijke dingen altijd bekend zijn op het platte land. „O Dick,” zei ze, „ik weet dat Charly dood is,” en groote tranen welden in haar oude oogen, „en jij was ook daar, o, toe, vertel mij alles, Dick, alles.”

„Hier is een brief, mevrouw, hij vroeg me of ik dien bezorgen wilde,” antwoordde ik kort.

Ze was naar binnen gegaan en ik volgde haar schoorvoetend, op haar verzoek. Ik had waarachtig medelijden met het arme moedertje. Ze las den brief en zonk zwaar in een armstoel neer, waar ze zacht snikkend zitten bleef, het gelaat in de handen verborgen. De brief viel op den grond en daar ik veronderstelde, dat het een vaarwel was, las ik hem. Hij was niet lang:

„Lieve Ouders,

Wanneer U dezen brief leest zal ik dood zijn Dit was mijn eenige uitweg. Ik heb u veel verdriet en zorg berokkend. Vergeef het Uw eenigen zoon. Ik weet niet hoe mijn dood zijn zal, doch ik hoop den moed te vinden om te sterven als een dapper soldaat. Ik omhels U beiden.

Uw Charley.”

Het was een kinderlijke brief en ik ontroerde er van tot in het diepst van mijn hart. „O jongen, dacht ik,

waarom heb je dan dien moed niet gevonden? Waarom heb je jezelf zoo ellendig laf gedragen?”

De oude dame bemerkte, dat ik onder den indruk was en zag mij met haar door tranen benevelde oogen zóó in-treurig aan, dat ik, door medelijden bewogen, haar hand vatte en die zacht drukte. We hoorden plotseling schreden op het grintpad, de deur werd geopend en de oude vader Gobbins zag met bevreemding zijn vrouw en mij aan.

„Dag Mr. Grange,” zeide hij, mij eveneens onmiddellijk herkenkend. „U heeft zeker bijzonderheden over den dood van onzen Charley aan mijn vrouw verteld? Vóór twee weken vonden we hem gemeld op de lijsten der gesneuvelde.”

„Neen, William,” antwoordde zijn vrouw zacht, „mijnheer Grange heeft nog niets van onzen held verteld; maar U wilt het wel doen, nietwaar?” vroeg ze mij met een smekende uitdrukking op haar lief gerimpeld gelaat.

„Is hij gestorven als een dapper soldaat?” vroeg de oude man gretig en ik zag in hunne oogen, dat een verhaal van den juiststen toedracht hun dood zijn zou. Ik kon het voor God en mijn geweten niet verantwoorden den weg naar het graf voor die beide oudjes zóó moeilijk te maken en toen..... plotseling wendde de oude verteller zich tot onze gastvrouw, „toen Mrs. Versey, heb ik gelogen! Ik heb verteld, dat hij gestorven was als een held vechtend, tot het laatste toe, als een tijger; ik weet niet wat ik nog meer verteld heb, maar 't was één groote leugen, mijn gansche verhaal aan die beide gretig luisterende oudjes. Ze knikten elkaar toe en door de tranen in hunne oogen zag ik glinsterenden trots over hun eenigen, dapperen jongen, waarvan ze wel veel verdriet hadden beleefd, maar die het nu toch wel goed had gemaakt....

Toen ik den landweg terug ging naar ons dorp, had ik geen berouw, dat ik gelogen had en zoolang ik die twee oude, trotsche gezichten voor mij zie, waarop het verdriet werd afgewisseld en ten laatste overwonnen door den trots, zoolang zal ik nooit berouw hebben, en die twee oudjes zal ik voor mij zien, mijn gansche leven.

Dit is de eenvoudige, ware geschiedenis,” besloot kapitein Grange.

„Kunt U mij de groote leugen van mijn leven ver-geven, Mrs. Versey?” vroeg de kapitein.

„Ik beschouw mijzelf nog als man van eer!”

Haar oogen stonden vol tranen en ze reikte den ouden militair haar beide handen.

UIT ALBANIË

Het is in Albanië nog verre van rustig en het is den nieuwen vorst ondanks de hulp van Essad Pacha nog niet gelukt de zoo gevreesde Epiroten te overheerschen. Integendeel, indien de berichten waarheid bevatten, zijn de Epiroten aan de winnende hand; alle troepen zijn daarom gemobiliseerd en de taak voor onze Nederlandsche officieren is verre van gemakkelijk.

Naar de laatste berichten verluiden zijn noch de mogendheden van den Driebond noch die der Triple Entente geneigd in deze Epirotische kwestie, afzonderlijk tusschenbeide te komen.

De mogelijkheid bestaat, dat zij zich onderling zullen verstaan, waarna zij gemeenschappelijk zullen optreden.

Op onze eerste foto zien wij kolonel de Veer en kapitein Thomson in gesprek met Essad Pacha.

De leidende personen van den Veldtocht.

Albaneesche Vrijwilligers.

De gevangengenomen Ernin Reschid met zijn manschappen.

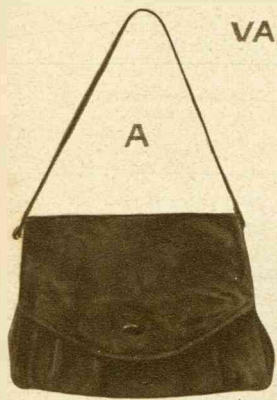

Albaneesche vrijwilligers op weg van Durazzo naar Valona.

LIBERTY'S

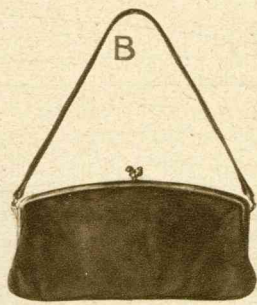
TASSCHEN

VAN STERK SUEDELEER

IN BRUIN, GRIJS & GROEN 25 BIJ 18 $\frac{1}{2}$ "

Fl. 3.95

IN BRUIN & GROEN 22 BIJ 10 $\frac{1}{2}$ "

Fl. 1.95

IN BRUIN, GRIJS & GROEN 21 BIJ 21 $\frac{1}{2}$ "

Fl. 2.75

EENIGE VERTEGENWOORDIGERS IN NEDERLAND

METZ & CO

LEIDSCHESTRAAT
AMSTERDAM

EN HOOGSTRAAT 10 's GRAVENHAGE

Supra Costuums

Confectie, doch volmaakte pasvorm.

SUPRA COSTUUMS geven den drager dat onbeschrijfbare stempel van gratie en houding, waaraan men terstond den correcten man herkent.

—5—.195

SUPRA COSTUUMS vernietigen elk vroeger vooroordeel tegen confectie en het bewonderenswaardige systeem, waarop ze vervaardigd worden, verzekeren een onberispelijken pasvorm voor elk figuur. :: ::

Men lette o.a. op de **breede belegsels**, de **prima voering** en de verdere **duurzame wijze van bewerking**.

Zichtzendingen door het geheele land.

Magazijn Nederland
KATTENBURG & CO.

ROTTERDAM - AMSTERDAM - DEN HAAG
UTRECHT - HAARLEM.

AAN DEN RAND VAN DEN AFGROND

DOOR FRANK H. SHAW

AAR ik durf niet te gaan" zei Mevrouw Maxwell, terwijl ze een beetje huiverde bij de gedachte. „Is het daar niet verschrikkelijk?" Haar echtgenoot, een groote en luchthartige man, kapitein Maxwell van de *Shining Light*, lachte.

„Welneen — heelemaal niet, beste kind. Integendeel, je zult er een heel gewoon soort van hol vinden, niet overmatig zindelijk; maar wat gevaar betreft —"

„Ik dacht heelemaal niet aan het gevaar, Jack. Maar om menschen te zien — menschenlike wezens — die gedaald zijn tot het pijl van redeloze dieren, verslaafd als zij zijn aan dat vreeselijke, schandelijke bedwelmende middel!"

„Het zijn maar Chineezzen, Bessie; en een Chinees is geen werkelijk mensch. Kom, je kunt niet naar huis gaan en vertellen, dat je in China geweest bent en geen opiumkit gezien hebt."

„Neen; ik geloof niet, dat ik dat doen kan. Zij verwachten natuurlijk een volledige beschrijving van alles. Ja, ik zal meegaan, beste; maar ik hoop, dat het niet te afschuwelijk zal zijn."

Haar echtgenoot verzekerde haar lachend, dat zij niet bang hoefde te zijn, en hun besluit was dus genomen.

De *Shining Light* had nu iets langer dan een jaar de golven van drie groote oceanen doorkliefd; en Mevrouw Maxwell, die getrouwd was, den dag, voordat de reis begon, had nog niet genoeg van de wonderen van de zee. Zij hield van haar ontelbare wisselende stemmingen; haar stem spoorde haar hart tot dapperheid aan, zelfs wanneer hevige stormen op haar uitgestrekte oppervlakte woedden; de lange, tropische nachten vervulden haar met een rijkdom van liefde voor haar grooten en dapperen echtgenoot.

Zij deden heel veel ondervindingen op, terwijl het schip van de eene streek naar de andere voer: van Kaapstad naar Mauritius, van Mauritius naar Australië, daarvandaan naar Chili; maar nu had het schip een haven bereikt, die heel veel aantrekkelijks beloofde en hierin ook niet teleurstelde. Het meisje — meer was het niet — had genoten van de vreemde klanken en haar oogen hadden zich verlustigd aan nog vreemder tafereelen; de geheimzinnige wonderlijkheid van het Oosten greep haar aan, en vervulde haar met ontzag.

„We zullen vanavond gaan," zei Maxwell. „We moeten het ijzer smeden, terwijl het heet is. Je zult plezier hebben op dien tocht; slechts weinig vrouwen komen in de gelegenheid om een echte opiumkit te bezoeken, en als de oude Ah Too niet een beetje verplichting aan mij had, dan geloof ik niet, dat het ons toegestaan zou worden er te komen."

Bessie Maxwell probeerde er erg verheugd uit te zien, maar dit mislukte haar volkomen. Zij zou veel liever het

voorgenomen uitstapje niet meegemaakt hebben; maar zij wilde den man, die haar een nieuwen hemel en een nieuwe aarde verschaft had, niet zoo teleurstellen.

„Ben je niet blij, dat de eigenaars je toestaan om te komen?" vroeg haar echtgenoot verliefd. „Zij maken niet dikwijls een uitzondering op den regel, dat vrouwen geen toegang hebben. Ik heb nooit geweten, dat het varen zoo prettig was, als het gebleken is te zijn, lieveling." Zij waren nog verliefd genoeg op elkaar om deze verzekering met een kus te bezegelen. „Ik begrijp niet, hoe ik het zoo lang heb kunnen uithouden, zonder getrouwd te zijn," zei Maxwell op gelukkigen toon. „Ik houd toch zoo veel van je, Bess; en er is niets in de wereld, dat ik niet voor je zou willen doen, niets."

„Dat beweer je; dat heb je al dikwijls beweerd. Ik zou wel eens willen weten, of je het doen zoudt, als ik je eens vroeg, iets groots voor mij te doen," fluisterde zij, terwijl ze naar hem opkeek.

„Natuurlijk zou ik het doen, behalve als je vroeg, of ik het varen wou opgeven. Dat kan ik niet doen. Dat beteekent heel wat voor mij, de zee; en dat weet je evengoed als ik."

„De zee beteekent voor mij ook heel wat, Jack. Tenminste zoolang wij samen op zee kunnen blijven. Neen; ik wil je niet vragen haar op te geven, zoolang ik met je mee kan blijven gaan; maar als ik eens heel graag iets zou willen — heel graag?"

„Dan heb je er slechts om te vragen, liefste. Alles, zelfs de helft van mijn koninkrijk, dat niet erg uitgestrekt is, want ik kan het met mijn twee handen omvatten."

En hij sloeg zijn arm dicht om haar middel.

Zij maakten een grapje van de zaak, want het leven was een lange, blijde droom voor hen. Het schip had meestal gevaren door wateren, die door de zon beschenen werden; zij hadden geen last met de bemanning gehad; alles was zoo voorspoedig gegaan, als het op zee maar eenigszins gaan kan; met juist genoeg kans van gevaar, om het paar nog nauwer aan elkaar te verbinden.

Het was een donkere avond, toen zij in de Chineesche haven aan land gingen; en Bess Maxwell drong zich dicht tegen haar echtgenoot aan, terwijl stille, geheimzinnige gedaanten haar voorbij gingen op de niet verlichte wegen die liepen van Dockland naar het hart van de rumoerige stad. Zij hadden zonderlinge streken van de stad bezocht; zij hadden haar gezien in het volle licht van een zomermorgen, bont, onzindelijk, maar toch schilderachtig en zij hadden zich afgevraagd, wat er achter de geheimzinnige gezichten van de bewoners schuilde. Zij hadden tezamen een Chineesch theater bezocht, zij hadden een uitstapje op de rivier gemaakt in tooverachtige bootjes; zij hadden de wonderlijkste dansen gezien; in één woord, zij hadden alle

bezienswaardigheden gezien en nu gingen zij de laatste groote merkwaardigheid zien.

Maxwell hield stil bij een klein winkeltje, dat er uitzag als dat van een handelaar in curiositeiten, en riep luid den naam Ah Too. Een oude bewoner van het Hemelsche Rijk kwam buigend naar hem toe; zijn gezicht was even scherp van lijnen als dat van zijn ivoren poppetjes.

„Wel, Ah Too, krijgen we nu het opiumschuiven te zien? Mijn vrouw is met mij meegekomen en wij zouden graag alles ervan willen zien, zoolang het tenminste niet stuitend is."

„Ik zal u allemaal goede dingen laten zien," zei Ah Too. „Kom maar met mij mee, kapitein Maxwell, ik zal u een heel massa van het opiumschuiven laten zien."

Zij volgden hem door allerlei vreemde gangen, waar het naar rottende planten rook, langs zonderlinge, geheimzinnige huizen, waar nooit eenig licht te zien was, tot zij aan een vuile straat kwamen, vuiler nog dan de andere, waar een dof gemompel van menschenlike stemmen Bessie herinnerde aan den ouden boomgaard thuis, waar de bijenkorven stonden.

Zij drong zich dicht tegen Maxwell's arm aan, terwijl vermomde gedaanten geruischloos langs hen heen slopen; in het diepst van haar hart was zij doodelijk verschrikt en bij iederen ademtocht wenschte zij, dat zij nooit in dezen tocht had toegestemd.

„U hoeft niet bang te zijn, er zijn geen slechte menschen hier," zei Ah Too, terwijl hij aan een deur klopte, die even zacht openging, als men dat in sprookjes leest. Een gezicht, dat sprekend geleek op dat van hun gids, keek naar buiten; er werd een haastig gesprek gewisseld, toen de deur geopend werd.

Een vreemde doordringende geur trof den neus van het meisje voortdurend; het was een bijna ondragelijke, walgeijlike lucht; zij moest ervan hoesten; haar oogen vulden zich met tranen.

Maxwell trad het eerst binnen — en terwijl hij rondkeek, snoof hij de zware lucht in.

„Dat is opium," legde Ah Too uit, „veel menschen rooken het hier; het is hier een goede, groote plaats ervoor; soms neem ik ook een klein pijpje."

Het vertrek verschilde maar weinig van elke andere opiumkit: de bezoekers hadden hetzelfde waas van geheimzinnigheid, voorzover ze tenminste wakker waren; dezelfde kale, lage ruimte, hier en daar voorzien van matten; de overblijfselen van de benodigdheden voor het afschuwelijke genot waren door de kamer verspreid.

„Nu moet u goed opletten; zij zullen u laten zien, hoe opium gerookt wordt," zei hun gids, op de manier van een baas bij een kijkspel.

(Wordt vervolgd).

Groeneveld, Ruempol & Co.

Telefoonnummers

4827 en 10421.

Telegram Adres:

VELDRUM.

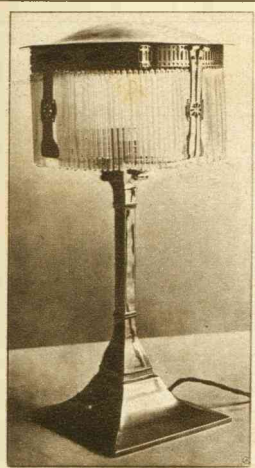
Prins Hendrikkade 68.

AMSTERDAM.

Electro-Technisch Bureau.

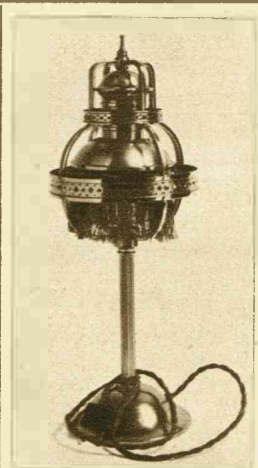
KOPERWERK VAN DE ATELIERS „CUPRERA”

s-Gravenhage, Nieuwe Molstraat 6-8. Tel. 826

Wij hebben de eer U mede te deelen, dat onze nieuwe fabriek met toonzaal en modelkamers **einde MAART is geopend**

Belangstellenden noodigen wij beleefd tot een bezoek uit. Hollandse Industrie, eigen ontwerp en fabrikaat. Catalogus E wordt op aanvraag franco toegezonden **DE DIRECTIE**

Fabriek van Corsetten voor verkramping van den rug.
D. B. KAGENAAR Jr.
N. HEERENGRACHT 13, AMSTERDAM

Pukkels, Bloedvinnen en Pulsten. Glimmen der huld. Roode huld en roode neus.

Ter bestrijding hiervan gebruikt men met beslist succes **SIMI**. Tevens verfrisschend en aangenaam in het gebruik. Door H.H. Doctoren aanbevolen!! Hoofddepot: Lab. „SEMIRA”, Amsterdam, Keizersgracht No. 8. **PRIJS f 1.50 per flacon.**

Direct uit Zwitserland **Schweizer's**

Zwitserse borduursels worden franco en vrij van invoerrechten aan huis geleverd.

Japonnen vanaf fl. 5.75
Blouses vanaf fl. 1.95
Kinderjurken vanaf fl. 2.90.

Beste kwaliteit Zwitsersche borduursel op batist, voile, crêpon, linnen en op de allernieuwste soorten zyde. Parysche modeplateau met stalen col lectie 69 van borduursels franco op aanvraag. Onze geborduurde japonnen en blouses zyn ongemakkelijk. Knippatronen worden echter by bestelling in elke gewenschte maat geleverd.

Schweizer & Co. Luzern
Zwitserland

Eau „Castello” (MOURA - PORTUGAL)

Krachtadig bij lever-, blaas- en nierziekten.

Zeer versterkend en zuiver voor de Maag. Men kan het **enkel gebruiken** en wordt een heerlijke drank wanneer men het aanmengt met melk, citroen, Siroop, Wijn, Cognac, Whiskey etc.

Generaal-Vert. voor Nederland. N.V. v. h. Henri Sanders 22 Heerengracht, Amsterdam. **Depothouder:** Henri Sanders, Apotheker, Rokin 8, Amsterdam.

P. J. VAN PINXTEREN, Tailleur.

Keizersgracht 17. AMSTERDAM. Telefoon 6713.

A. Abonnement voor één jaar B.
f5.50 per maand, bij vooruitbetaling. Een Kostuum, een Demisaison en een Pantalon, of een Kostuum en Winterjas.
f7.50 per maand, bij vooruitbetaling. Een Jacquetkostuum, een Colbertkostuum, een Pantalon en een Fantasie vest of twee kostuums en een Demisaison.

De goederen blijven het eigendom van de geabonneerden.

Dames-Mantelkostuums dezelfde conditiën.

DIT IS NU DE SCHEERZEEP
die U noodig hebt; met de **ERASMIC**
zeep kan men zich gemakkelijk en vlug scheren. Daarom is deze zeep in het praktische Engeland dan ook ingeburgerd.
Overal verkrijgbaar 0.60. Monsterbusjes franco tegen inzending van 0.15
Van de alleenvertrouwde voor Nederland:
Firma B. MEINDERSMA, Smeekden Haag, 12, Cornelis Speelmanstraat

AUBRY SISTERS' „Greaseless Cream”
Eene aangename verrassing wacht zelfs de meest verweerde vrouw, gezien de plotselinge, aanzienlijke verbetering, die haar teint en gelaatsuitdrukking ondergaat, onmiddellijk na gebruik, van deze beroemde, Amerikaanse Massage- en Schoonheidscreme. Bij alle goede Coiffeurs en Parfumeurs. Fl. 0.45 p. tube, fl. 1.15 p. pot. Vraagt onze gratis geill. brochure.
„AUBRY SISTERS' AGENCY”
Corn. Schuytstr. 2 Amsterdam Telefoon 3403 Z.

VOOR ALLE AFWIJINGEN VAN DEN NORMALEN HAARGROEI WENDE MEN ZICH TOT DEN HOFKAPPER JUSTMAN JACOB, 'S-GRAVENHAGE. BROCHURE GRATIS CONSULT f 1.-

De meest geliefkoosde chocolaad der kinderen is C. Jamin's Lieveleingstabelt, 10 Cts. per stuk.
Verkrijgbaar in de 90 Filialen in Nederland.

ASTRA

SANITAIRE STOFWERENDE VLOEROLIE. Chemische Fabrik „HET GOOI” BUSSUM v.h. Hilversum.

„Kijk eens, zuster, daar vliegt geen enkel stofje!” „Ja Betje, dat komt omdat de vloeren zijn geolied met „ASTRA”, dit is hygiënisch en gezond.

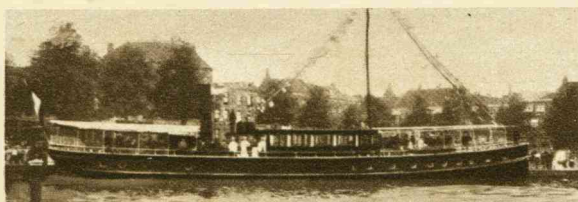
Roomboter Schaap & Co.
:: NUNSPEET ::

AMSTERDAM, v. Woustraat 12.
DEN HAAG, - Frankenslag 312.

KUNSTSTANDEN
EERSTE QUALITEIT MET 10 JAAR GARANTIE
A. FL. 150 PER TAND
VASTE PRIJZEN - EERSTE KLAS WERK ALLEEN LEINTURBAAN N° 05 AMSTERDAM
JOH. P. WIJNMAN

Stoomboot-Maatschappij „CARSJENS” - Leiden

:: NAAR DE KAGER- & BRAASSEMERMEREN ::

SALONBOOT vertrekt dagelijks 12 uur van Leiden - Terug 4.30 uur

SWIFTURE

BANDEN

Verkrijgbaar bij iederen Rijwielhandelaar.
R. S. STOKVIS & ZONEN Ltd.
ROTTERDAM

GEBR. VINCENT

BUITENHAVENWEG 132
SCHIEDAM - TELEFOON N° 14

FABRIEK VAN GESM. IJZEREN HEKKEN & SOEDEL IN SCHUIFHEKKEN OOK GESCHIKT VOOR AFSLUITING VAN BALKONS & SERRES - IJZEREN VERANDAS - KUNSTMEEDWERKEN. ALLES EERSTE KLAS WERK - TEKENINGEN GRATIS VERKRIJGBAAR

OVERKAPPINGEN - IJZERCONSTRUCTIES AFRASTERINGEN VOOR TERREINEN

AMSTERDAM W.P.

Amsterdam W.P. vertr. 8.37 v.m., 1.48 en 4.00 n.m.

3 Verbindingen dagelijks

in ruim $\frac{3}{4}$ uur

PER STAATSSPOOR VIA GOUDA

NIET op Zon- en Feestdagen.

Rotterdam M. vertr. 8.30 v.m., 12.00 en 4.00 n.m.

ROTTERDAM MAAS

ASSMAN & Co.

Zuiveraars,
KEIZERSGRACHT 320.
Int. Telef. 4202.
AMSTERDAM. DEN HAAG.
Bekroond 1878 - 1895
1906 - 1912.

J. CERATI
Haarkundige
Amsterdam
heeft de praktijk hervat!

HOERA!!!

Wat een blijdschap: voor **20 cent** 10 Likdoorns en Eeltknobbels kwijt, bij den Drogist **G. CHALLA, Lellegracht 44, Amsterdam.** Oranjezalf, tegen huiduitslag 47½ ct. p. pot.

VAN DR. MED. FICHEL
HET PLANTAARDIG POEDER VOOR LIJDERS AAN SUIKERZIEKTEN.

Bij suikerziekte heeft het eene verrassende uitwerking zonder strenger diët. Snelle afname van de afscheiding van suiker. Vermindering van den dorst, verbetering van den algemeenen toestand. Generaal-Vertrouwde voor Nederland: N.V. v. h. HENRI SANDERS, 22 Heerengracht, Amsterdam.

Ontbijttafel in Indië
Gast: Zelfs in Holland heb ik nooit lekkerder kaas geproefd!
Gastvrouw: Ja maar sinds de firma Hoogenstraaten te Leiden
rich op het verduurzamen van kaas is gaan toeleggen !.....

PEEK & CLOPPENBURG

MAGAZIJNEN VAN MODERNE

HEEREN-EN KINDERKLEEDING

AMSTERDAM. ROTTERDAM. DEN HAAG. UTRECHT. GRONINGEN. HAARLEM
 LEIDEN. LEEUWARDEN. ARNHEM. NIMEGEN. BREDA
 BERLIN. DÜSSELDORF. HAMBURG

